UNIA EUROPEJSKA

PARLAMENT EUROPEJSKI **RADA**

Bruksela, 12 kwietnia 2023 r.
(OR. en)

2021/0170 (COD) **PE-CONS 79/22**

CONSOM 358
MI 983
COMPET 1074
DIGIT 253
CYBER 420
CHIMIE 109
JAI 1737
CODEC 2094

AKTY USTAWODAWCZE I INNE INSTRUMENTY

Dotyczy:	ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów, zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1828 oraz uchylające dyrektywę 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i dyrektywę Rady 87/357/EWG

ROZPORZĄDZENIE
PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2023/...

z dnia ...

w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów, zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1828 oraz uchylające dyrektywę 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i dyrektywę Rady 87/357/EWG

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego[1],

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą[2],

---

[1] Dz.U. C 105 z 4.3.2022, s. 99.

[2] Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 30 marca 2023 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia ….

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W dyrektywie 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady[1] ustanowiono wymaganie, zgodnie z którym produkty konsumpcyjne muszą być bezpieczne, a organy nadzoru rynku państw członkowskich muszą podejmować działania w odniesieniu do produktów niebezpiecznych oraz wymieniać informacje w tym zakresie za pośrednictwem Unijnego Systemu Szybkiej Informacji (RAPEX).

(2) W świetle zmian związanych z nowymi technologiami oraz sprzedażą przez internet należy dokonać przeglądu i aktualizacji dyrektywy 2001/95/WE, aby zapewnić spójność ze zmianami w unijnym prawodawstwie harmonizacyjnym oraz w prawodawstwie normalizacyjnym, zapewnić sprawniejsze odzyskanie produktu ze względów bezpieczeństwa, a także zapewnić bardziej przejrzyste ramy dotyczące imitacji środków spożywczych regulowanych dotychczas dyrektywą Rady 87/357/EWG[2]. Mając na uwadze przejrzystość należy uchylić dyrektywy 2001/95/WE i 87/357/EWG oraz zastąpić je niniejszym rozporządzeniem.

---

1 Dyrektywa 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów (Dz.U. L 11 z 15.1.2002, s. 4).

2 Dyrektywa Rady 87/357/EWG z dnia 25 czerwca 1987 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących produktów, których wygląd wskazuje na przeznaczenie inne niż rzeczywiste, zagrażających zdrowiu lub bezpieczeństwu konsumentów (Dz.U. L 192 z 11.7.1987, s. 49).

(3) Rozporządzenie jest odpowiednim instrumentem prawnym, ponieważ wprowadza jasne i szczegółowe przepisy, niepozostawiające miejsca na zróżnicowaną transpozycję przez państwa członkowskie. Wybór rozporządzenia zamiast dyrektywy pozwala również na lepszą realizację celu, jakim jest zapewnienie spójności z ramami legislacyjnymi nadzoru rynku dla produktów objętych zakresem unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego w przypadku, gdy obowiązującym aktem prawnym jest również rozporządzenie, a mianowicie rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1020[1]. Co więcej, taki wybór przyczyni się do dalszego zmniejszenia obciążenia regulacyjnego dzięki spójnemu stosowaniu przepisów dotyczących bezpieczeństwa produktów w całej Unii.

(4) Niniejsze rozporządzenie dąży do przyczynienia się do osiągnięcia celów, o których mowa w art. 169 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). W szczególności niniejsze rozporządzenie powinno dążyć do zapewnienia zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów oraz funkcjonowania rynku wewnętrznego w odniesieniu do produktów przeznaczonych dla konsumentów.

[1] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1020 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie nadzoru rynku i zgodności produktów oraz zmieniające dyrektywę 2004/42/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 765/2008 i (UE) nr 305/2011 (Dz.U. L 169 z 25.6.2019, s. 1).

(5) Niniejsze rozporządzenie powinno dążyć do ochrony konsumentów i ich bezpieczeństwa, co jest jedną z podstawowych zasad ram prawnych Unii zapisanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą"). Produkty niebezpieczne mogą mieć bardzo negatywne konsekwencje dla konsumentów i obywateli. Wszyscy konsumenci, w tym konsumenci podatni na zagrożenia, tacy jak dzieci, osoby starsze lub osoby z niepełnosprawnościami, mają prawo do bezpiecznych produktów. Konsumenci powinni mieć do dyspozycji odpowiednie środki, aby egzekwować takie prawa, a państwa członkowskie powinny dysponować odpowiednimi instrumentami i środkami w celu egzekwowania niniejszego rozporządzenia.

(6) Pomimo rozwoju unijnego sektorowego prawodawstwa harmonizacyjnego, które reguluje aspekty związane z bezpieczeństwem konkretnych produktów lub kategorii produktów, praktycznie niemożliwe jest przyjęcie prawa Unii dotyczącego wszystkich produktów konsumpcyjnych, które już istnieją lub mogą w przyszłości się pojawić. Potrzebne są zatem szerokie ramy prawne o charakterze horyzontalnym, które wypełnią luki i tym samym uzupełnią przepisy w obowiązującym lub przyszłym unijnym sektorowym prawodawstwie harmonizacyjnym oraz zapewnią ochronę konsumenta niezapewnioną tymi przepisami w inny sposób, w szczególności w celu osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów, wymaganego na mocy art. 114 i 169 TFUE.

(7) Jednocześnie należy jasno określić zakres poszczególnych części niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do produktów objętych unijnym sektorowym prawodawstwem harmonizacyjnym, aby uniknąć nakładania się przepisów oraz zapewnić jasne ramy prawne.

(8) Chociaż niektóre przepisy niniejszego rozporządzenia, takie jak większość obowiązków podmiotów gospodarczych, nie powinny mieć zastosowania do produktów objętych unijnym prawodawstwem harmonizacyjnym, niektóre inne przepisy niniejszego rozporządzenia stanowią uzupełnienie unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego i w związku z tym powinny mieć zastosowanie do takich produktów. W szczególności ogólne wymaganie bezpieczeństwa produktów i powiązane z nim przepisy powinny mieć zastosowanie do produktów konsumpcyjnych objętych unijnym prawodawstwem harmonizacyjnym, jeżeli tym unijnym prawodawstwem harmonizacyjnym nie są objęte określone rodzaje ryzyka. Przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące obowiązków dostawców internetowych platform handlowych, obowiązków podmiotów gospodarczych w razie wypadków, prawa konsumentów do informacji i do środka ochrony prawnej, a także odzyskanie produktu ze względów bezpieczeństwa powinny mieć zastosowanie do produktów objętych unijnym prawodawstwem harmonizacyjnym w zakresie, w jakim takie unijne prawodawstwo harmonizacyjne nie zawiera przepisów szczegółowych służących temu samemu celowi. Podobnie RAPEX jest już wykorzystywany do celów unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego, o czym mowa w art. 20 rozporządzenia (UE) 2019/1020, dlatego też przepisy niniejszego rozporządzenia regulujące system Safety Gate i jego funkcjonowanie powinny mieć zastosowanie do produktów objętych unijnym prawodawstwem harmonizacyjnym.

(9) Produkty przeznaczone wyłącznie do zastosowań profesjonalnych, które na późniejszym etapie trafiły na rynek konsumencki, powinny podlegać niniejszemu rozporządzeniu, ponieważ mogą one stwarzać ryzyko dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów w przypadku stosowania w dających się racjonalnie przewidzieć warunkach.

(10) Produkty lecznicze przed wprowadzeniem do obrotu podlegają ocenie, która obejmuje szczegółową analizę stosunku korzyści do ryzyka. Produkty te należy zatem wyłączyć z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia.

(11) Prawo Unii dotyczące żywności, pasz i powiązanych obszarów tworzy szczególny system, który zapewnia bezpieczeństwo objętych nim produktów. Żywność i produkty paszowe objęte są bowiem szczególnymi ramami prawnymi ustanowionymi w szczególności rozporządzeniem (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady[1]. Ponadto żywność i produkty paszowe są także regulowane rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625[2], które zapewnia zharmonizowane podejście w odniesieniu do kontroli urzędowych weryfikujących zgodność z prawem paszowym i żywnościowym oraz przepisami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt. W związku z tym żywność i produkty paszowe należy wyłączyć z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia, z wyjątkiem materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością w zakresie, w jakim związane z nimi ryzyko nie jest objęte rozporządzeniem (WE) nr 1935/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady[3] lub innymi przepisami dotyczącymi żywności, które obejmują jedynie ryzyko chemiczne i biologiczne związane z żywnością.

---

1 Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1).

2 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin i środków ochrony roślin, zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001, (WE) nr 396/2005, (WE) nr 1069/2009, (WE) nr 1107/2009, (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 652/2014, (UE) 2016/429 i (UE) 2016/2031, rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 i (WE) nr 1099/2009 oraz dyrektywy Rady 98/58/WE, 1999/74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE i 2008/120/WE, oraz uchylające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 854/2004 i (WE) nr 882/2004, dyrektywy Rady 89/608/EWG, 89/662/EWG, 90/425/EWG, 91/496/EWG, 96/23/WE, 96/93/WE i 97/78/WE oraz decyzję Rady 92/438/EWG (rozporządzenie w sprawie kontroli urzędowych) (Dz.U. L 95 z 7.4.2017, s. 1).

3 Rozporządzenie (WE) nr 1935/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. w sprawie materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością oraz uchylające dyrektywy 80/590/EWG i 89/109/EWG (Dz.U. L 338 z 13.11.2004, s. 4).

(12) Żywe rośliny podlegają szczególnym ramom prawnym, ustanowionym w szczególności w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2031[1], które uwzględniają specyfikę tych produktów w celu zapewnienia bezpieczeństwa konsumentów.

(13) Produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego to materiały pochodzenia zwierzęcego, których ludzie nie spożywają. Te produkty, na przykład pasze, podlegają szczególnym ramom prawnym, ustanowionym w szczególności w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009[2].

(14) Środki ochrony roślin, zwane również pestycydami, podlegają szczególnym przepisom dotyczącym udzielania zezwoleń na ich stosowanie na szczeblu krajowym na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009[3] i w związku z tym również należy je wyłączyć z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia.

---

[1] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2031 z dnia 26 października 2016 r. w sprawie środków ochronnych przeciwko agrofagom roślin, zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 228/2013, (UE) nr 652/2014 i (UE) nr 1143/2014 oraz uchylające dyrektywy Rady 69/464/EWG, 74/647/EWG, 93/85/EWG, 98/57/WE, 2000/29/WE, 2006/91/WE i 2007/33/WE (Dz.U. L 317 z 23.11.2016, s. 4).

[2] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21 października 2009 r. określające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i produktów pochodnych, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 (rozporządzenie o produktach ubocznych pochodzenia zwierzęcego) (Dz.U. L 300 z 14.11.2009, s. 1).

[3] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 1).

(15) Statki powietrzne, o których mowa w art. 2 ust. 3 lit. d) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1139[1], podlegają kontroli regulacyjnej państw członkowskich z uwagi na ograniczone ryzyko, jakie stwarzają dla bezpieczeństwa lotnictwa cywilnego,. Takie statki powietrzne należy zatem wyłączyć z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia.

(16) Wymagania określone w niniejszym rozporządzeniu powinny mieć zastosowanie do produktów używanych lub produktów naprawionych, odnowionych lub poddanych recyklingowi, które ponownie trafiają do łańcucha dostaw w ramach działalności handlowej, z wyjątkiem produktów, co do których konsument nie może w uzasadniony sposób oczekiwać, że spełniają aktualne normy bezpieczeństwa, takich jak produkty, które są wyraźnie prezentowane jako przeznaczone do naprawy lub odnowienia, lub które są udostępniane na rynku jako przedmioty kolekcjonerskie o znaczeniu historycznym.

---

[1] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1139 z dnia 4 lipca 2018 r. w sprawie wspólnych zasad w dziedzinie lotnictwa cywilnego i utworzenia Agencji Unii Europejskiej ds. Bezpieczeństwa Lotniczego oraz zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 2111/2005, (WE) nr 1008/2008, (UE) nr 996/2010, (UE) nr 376/2014 i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/30/UE i 2014/53/UE, a także uchylające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 552/2004 i (WE) nr 216/2008 i rozporządzenie Rady (EWG) nr 3922/91 (Dz.U. L 212 z 22.8.2018, s. 1).

(17) Niniejsze rozporządzenie nie powinno obejmować usług. Jednak aby chronić zdrowie i bezpieczeństwo konsumentów, w zakres stosowania niniejszego rozporządzenia należy włączyć produkty dostarczane lub udostępniane konsumentom w kontekście świadczenia usług, w tym produkty, z którymi konsumenci bezpośrednio się stykają w trakcie świadczenia usług. Z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia należy jednak wyłączyć sprzęt wykorzystywany przez konsumentów do przemieszczania się lub podróży, w przypadku gdy taki sprzęt obsługiwany jest bezpośrednio przez usługodawcę w kontekście świadczenia usługi transportowej, gdyż sprzęt ten musi być uwzględniany w związku z bezpieczeństwem świadczonej usługi.

(18) Antyki, takie jak dzieła sztuki lub przedmioty kolekcjonerskie to szczególne kategorie produktów, w przypadku których nie można oczekiwać, że będą spełniać wymagania bezpieczeństwa określone w niniejszym rozporządzeniu, w związku z czym należy je wyłączyć z jego zakresu stosowania. Aby jednak uniknąć sytuacji, w której inne produkty byłyby błędnie przypisane jako należące do tych kategorii, konieczne jest uwzględnienie tego, że dziełami sztuki są produkty tworzone wyłącznie do celów artystycznych, że przedmioty kolekcjonerskie występują wystarczająco rzadko oraz mają wartość historyczną lub naukową, która uzasadnia ich zbieranie i ochronę, oraz że antyki, jeżeli nie zostały już uznane za dzieło sztuki lub przedmiot kolekcjonerski, lub jedno i drugie, mają wyjątkowy wiek. Podczas oceny, czy produkt jest antykiem, na przykład dziełem sztuki czy przedmiotem kolekcjonerskim, można brać pod uwagę załącznik IX do dyrektywy Rady 2006/112/WE[1].

[1] Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1).

(19) Światowa Organizacja Zdrowia definiuje zdrowie jako stan pełnego komfortu fizycznego, psychicznego i społecznego, a nie jedynie jako brak choroby czy niepełnosprawności.

(20) Zakres stosowania niniejszego rozporządzenia powinien obejmować także sprzedaż na odległość, w tym sprzedaż przez internet. Sprzedaż przez internet rośnie niezmiennie i konsekwentnie, powodując pojawianie się nowych modeli biznesowych, nowych wyzwań związanych z bezpieczeństwem produktów i nowych podmiotów na rynku, takich jak dostawcy internetowych platform handlowych.

(21) W przypadku produktu oferowanego do sprzedaży przez internet lub w inny sposób na odległość, produkt należy uznać za udostępniony na rynku, jeżeli oferta sprzedaży skierowana jest do konsumentów w Unii. Aby ustalić, czy oferta jest skierowana do konsumentów w Unii, zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami unijnymi w zakresie prawa prywatnego międzynarodowego należy przeprowadzić analizę poszczególnych przypadków. Ofertę sprzedaży należy uznać za skierowaną do konsumentów w Unii, jeżeli dany podmiot gospodarczy w jakikolwiek sposób kieruje swoją działalność do państwa członkowskiego. W przypadku analizy poszczególnych przypadków należy wziąć pod uwagę istotne czynniki, takie jak obszary geograficzne, do których możliwa jest wysyłka, dostępne języki, w których składana jest oferta lub zamówienie, sposoby płatności, stosowanie waluty państwa członkowskiego lub nazwa domeny zarejestrowana w jednym z państw członkowskich. W przypadku sprzedaży przez internet nie wystarczy sam fakt, że interfejs podmiotu gospodarczego lub dostawcy internetowej platformy handlowej jest dostępny w państwie członkowskim, w którym konsument ma siedzibę lub miejsce zamieszkania.

22) Zgodnie z ogólnym wymaganiem bezpieczeństwa określonym w niniejszym rozporządzeniu podmioty gospodarcze powinny być zobowiązane do wprowadzania do obrotu wyłącznie produktów bezpiecznych. Tak wysoki poziom bezpieczeństwa należy osiągnąć przede wszystkim dzięki projektowi i właściwościom produktu, z uwzględnieniem zamierzonego i przewidywalnego zastosowania oraz warunków używania produktu. Ewentualne pozostałe ryzyka należy zmniejszyć za pomocą określonych zabezpieczeń, takich jak ostrzeżenia i instrukcje.

(23) Bezpieczeństwo produktu należy oceniać z uwzględnieniem wszystkich jego istotnych aspektów, w szczególności jego właściwości, takich jak właściwości fizyczne, mechaniczne i chemiczne, oraz jego prezentacji, a także szczególnych potrzeb i ryzyk, jakie produkt stwarza dla niektórych kategorii konsumentów, którzy mogliby go używać, w szczególności dzieci, osób starszych i osób z niepełnosprawnościami. Ryzyka te mogą również obejmować ryzyko środowiskowe, o ile produkt stwarza ryzyko dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów. W ocenie tej należy uwzględnić ryzyko dla zdrowia stwarzane przez cyfrowo połączone produkty, w tym dla zdrowia psychicznego, zwłaszcza konsumentów podatnych na zagrożenia, w szczególności dzieci. W związku z tym podczas oceny bezpieczeństwa cyfrowo połączonych produktów, które mogłyby mieć wpływ na dzieci, producenci powinni zapewnić, aby produkty, które udostępniają na rynku, spełniały już w fazie projektowania najwyższe normy bezpieczeństwa, ochrony i prywatności w najlepszym interesie dzieci. Ponadto jeżeli dla zapewnienia bezpieczeństwa produktów dla danej kategorii osób niezbędne są szczegółowe informacje, w ocenie bezpieczeństwa produktów należy uwzględnić obecność tych informacji i ich dostępność. Bezpieczeństwo wszystkich produktów należy oceniać z uwzględnieniem konieczności zapewnienia bezpieczeństwa produktu przez cały okres jego używania.

(24) Przedmioty, które łączą się z innymi przedmiotami, lub przedmioty niezintegrowane, które wpływają na sposób pracy innego przedmiotu, mogą stwarzać ryzyko dla bezpieczeństwa produktu. Aspekt ten należy odpowiednio uwzględnić jako potencjalne ryzyko. Połączenia i wzajemne zależności, jakie dany przedmiot może mieć z przedmiotami zewnętrznymi, nie powinny zagrażać jego bezpieczeństwu.

(25) Nowe technologie mogą stwarzać nowe ryzyko dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów lub zmieniać sposób, w jaki może urzeczywistniać się istniejące ryzyko; przykładem może być zewnętrzna interwencja polegająca na złamaniu zabezpieczeń produktu lub zmianie jego właściwości. Nowe technologie mogą istotnie zmodyfikować oryginalny produkt, na przykład w drodze aktualizacji oprogramowania; należy go zatem poddać nowej ocenie ryzyka jeżeli ta istotna modyfikacja miałaby wpływ na bezpieczeństwo produktu.

(26) Szczególne ryzyko w cyberprzestrzeni mające wpływ na bezpieczeństwo konsumentów, a także protokoły i certyfikacje, można uwzględnić w prawodawstwie sektorowym. Należy jednak zapewnić, aby w przypadkach, gdy takie prawodawstwo sektorowe nie ma zastosowania, dane podmioty gospodarcze i organy krajowe uwzględniały ryzyko związane z nowymi technologiami – odpowiednio na etapie projektowania produktów i ich oceny – w celu zapewnienia, aby zmiany wprowadzone w produkcie nie zagrażały jego bezpieczeństwu.

(27) Dla ułatwienia skutecznego i spójnego stosowania ogólnego wymagania bezpieczeństwa określonego w niniejszym rozporządzeniu istotne jest wykorzystywanie norm europejskich, obejmujących niektóre produkty i ryzyka. Normy europejskie, do których odniesienia opublikowano zgodnie z dyrektywą 2001/95/WE, powinny nadal stanowić podstawę domniemania zgodności z ogólnym wymaganiem bezpieczeństwa określonym w niniejszym rozporządzeniu. Zlecenia normalizacji złożone przez Komisję na podstawie dyrektywy 2001/95/WE powinny być uważane za zlecenia normalizacji złożone zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. W przypadku gdy ta sama norma obejmuje różne rodzaje ryzyka lub kategorie ryzyka, zgodność produktu z częścią normy obejmującą odpowiednie ryzyko lub kategorię ryzyka również stanowiłaby podstawę domniemania bezpieczeństwa produktu w odniesieniu do tego odpowiedniego ryzyka lub kategorii ryzyka.

(28) W przypadku gdy Komisja stwierdzi, że potrzebna jest norma europejska zapewniająca zgodność określonych produktów z ogólnym wymaganiem bezpieczeństwa określonym w niniejszym rozporządzeniu, powinna ona zastosować odpowiednie przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012[1] oraz wystąpić do jednej lub większej liczby europejskich organizacji normalizacyjnych o opracowanie albo wskazanie normy, która jest odpowiednia do tego, aby zapewnić domniemanie bezpieczeństwa produktom zgodnym z tą normą.

[1] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie normalizacji europejskiej, zmieniające dyrektywy Rady 89/686/EWG i 93/15/EWG oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/9/WE, 94/25/WE, 95/16/WE, 97/23/WE, 98/34/WE, 2004/22/WE, 2007/23/WE, 2009/23/WE i 2009/105/WE oraz uchylające decyzję Rady 87/95/EWG i decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1673/2006/WE (Dz.U. L 316 z 14.11.2012, s. 2).

(29) Produkty mogą stwarzać różne ryzyka dla różnych płci i podczas działań normalizacyjnych należy brać to pod uwagę, aby uniknąć rozbieżności pod względem bezpieczeństwa, a tym samym luki w bezpieczeństwie ze względu na płeć. W deklaracji Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ w sprawie norm uwzględniających problematykę płci przedstawiono szereg działań, które krajowe organy normalizacyjne i organizacje opracowujące normy powinny ująć w planie działania w sprawie równości płci na rzecz norm uwzględniających problematykę płci i opracowywania norm z uwzględnieniem problematyki płci, aby stworzyć normy zrównoważone pod względem płci, reprezentatywne i sprzyjające włączeniu społecznemu.

(30) Wraz z dostosowaniem rozporządzenia (UE) nr 1025/2012 należy wprowadzić specjalną procedurę przyjmowania szczegółowych wymagań bezpieczeństwa z pomocą specjalnego komitetu przewidzianego w niniejszym rozporządzeniu.

(31) W przypadku braku norm europejskich prawo krajowe państwa członkowskiego, w którym produkt jest udostępniany na rynku, określające wymagania w zakresie zdrowia i bezpieczeństwa, powinno być zgodne z prawem Unii, w szczególności z art. 34 i 36 TFUE.

(32) Obowiązki podmiotów gospodarczych w zakresie bezpieczeństwa produktów powinny być proporcjonalne do pełnionej przez nich roli w łańcuchu dostaw, tak aby zapewnić wysoki poziom ochrony zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów, przy jednoczesnym zapewnieniu sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego. Wszystkie podmioty gospodarcze uczestniczące w łańcuchu dostaw i dystrybucji powinny podejmować odpowiednie środki w celu zapewnienia, aby udostępniały one na rynku wyłącznie produkty bezpieczne oraz zgodne z niniejszym rozporządzeniem. Konieczny jest jasny i proporcjonalny podział obowiązków odpowiadających roli poszczególnych podmiotów w procesie dostawy i dystrybucji. Na przykład w przypadku weryfikacji, czy producent oraz, w stosownych przypadkach, importer wywiązali się ze swoich obowiązków, dystrybutorzy powinni być zobowiązani jedynie do przeprowadzania weryfikacji stanu faktycznego, a nie do oceny dostarczonych przez nich informacji. Podmioty gospodarcze mogą dodatkowo przekazywać informacje dotyczące identyfikacji produktu i podmiotów gospodarczych, a także instrukcje i informacje dotyczące bezpieczeństwa w formie cyfrowej za pomocą rozwiązań elektronicznych, takich jak kod QR lub matrycowy kod kreskowy.

(33) Producenci powinni sporządzać dokumentację techniczną dotyczącą produktów, które wprowadzają do obrotu, która powinna zawierać informacje niezbędne do udowodnienia, że produkty te są bezpieczne. Dokumentacja techniczna powinna opierać się na wewnętrznej analizie ryzyka przeprowadzonej przez producenta. Ilość informacji, które należy podać w dokumentacji technicznej, powinna być proporcjonalna do złożoności produktu i potencjalnego ryzyka stwierdzonego przez producenta. W szczególności producenci powinni podawać ogólny opis produktu oraz wskazywać elementy niezbędne do oceny jego bezpieczeństwa. W przypadku produktów złożonych lub produktów stwarzających potencjalne ryzyko, informacje, które należy podać, mogą wymagać bardziej szczegółowego opisu produktu. W takich przypadkach należy również uwzględnić analizę tego ryzyka oraz środki techniczne przyjęte w celu ograniczenia lub wyeliminowania ryzyka. W przypadku gdy produkt jest zgodny z normami europejskimi lub innymi elementami stosowanymi, aby spełnić ogólne wymaganie bezpieczeństwa określony w niniejszym rozporządzeniu, należy również zamieścić wykaz odpowiednich norm europejskich lub tych innych elementów.

(34) Każda osoba fizyczna lub prawna wprowadzająca produkt do obrotu pod własną nazwą lub znakiem towarowym lub istotnie modyfikująca produkt w sposób, który mógłby wpłynąć na zgodność z wymaganiami niniejszego rozporządzenia, powinna być uznana za producenta oraz przyjąć jego obowiązki z tego tytułu.

(35) Fizyczna lub cyfrowa modyfikacja produktu może mieć wpływ na charakter i właściwości produktu w sposób, który nie został przewidziany w początkowej ocenie ryzyka produktu i który mógłby zagrozić bezpieczeństwu produktu. Taką modyfikację należy zatem uznać za istotną modyfikację, a jeżeli nie została ona dokonana przez konsumenta lub w jego imieniu, produkt powstały w jej wyniku należy uznać za nowy produkt innego producenta. Aby zapewnić zgodność z ogólnym wymaganiem bezpieczeństwa określonym w niniejszym rozporządzeniu, osobę, która dokonuje tej istotnej modyfikacji, należy uznać za producenta i nałożyć na nią obowiązki producenta. Wymaganie to powinno mieć zastosowanie jedynie do zmodyfikowanej części produktu, pod warunkiem że dana modyfikacja nie wpływa na produkt jako całość. Aby uniknąć niepotrzebnego i nieproporcjonalnego obciążenia, od osoby dokonującej istotnej modyfikacji nie należy wymagać powtórzenia badań i sporządzenia nowej dokumentacji dotyczącej tych aspektów produktu, na które dana modyfikacja nie ma wpływu. Do osoby dokonującej istotnej modyfikacji powinno należeć wykazanie, że modyfikacja ta nie ma wpływu na produkt jako całość.

(36) Podmioty gospodarcze powinny same wprowadzać wewnętrzne procedury zgodności, za pomocą których zapewniają na poziomie wewnętrznym skuteczne i szybkie wykonanie swoich obowiązków, a także warunki szybkiego reagowania w przypadku produktu niebezpiecznego.

(37) Aby zapobiec wprowadzaniu do obrotu produktów niebezpiecznych, podmioty gospodarcze powinny mieć obowiązek włączenia do swojej działalności w zakresie produkcji lub oferowania wewnętrznych procesów zapewniających zgodność z odpowiednimi wymaganiami niniejszego rozporządzenia. Takie procesy wewnętrzne powinny być określane przez same podmioty gospodarcze w odniesieniu do ich roli w łańcuchu dostaw i rodzaju danych produktów oraz mogą opierać się na przykład na procedurach organizacyjnych, wytycznych, normach lub powołaniu kierownika ad hoc. Ustanowienie i format takich procesów wewnętrznych powinny pozostać wyłącznym obowiązkiem danych podmiotów gospodarczych.

(38) W celu wyeliminowania lub ograniczenia ryzyka związanego z produktami udostępnianymi na rynku zasadnicze znaczenie ma współpraca wszystkich podmiotów gospodarczych i dostawców internetowych platform handlowych z organami nadzoru rynku. Jednakże żądania kierowane do nich przez organy nadzoru rynku powinny być dostosowane do roli, jaką te podmioty i dostawcy odgrywają w łańcuchu dostaw, oraz do ich odpowiednich obowiązków prawnych.

(39) Bezpośrednia sprzedaż realizowana przez podmioty gospodarcze mające miejsce zamieszkania lub siedzibę poza Unią za pośrednictwem kanałów sprzedaży przez internet utrudnia organom nadzoru rynku pracę w zakresie zwalczania produktów niebezpiecznych w Unii, ponieważ w wielu przypadkach podmioty gospodarcze mogą nie mieć miejsca zamieszkania lub siedziby ani przedstawiciela prawnego w Unii. Konieczne jest zatem zapewnienie, aby organy nadzoru rynku dysponowały odpowiednimi uprawnieniami i środkami w zakresie skutecznego zwalczania sprzedaży produktów niebezpiecznych przez internet. W celu zapewnienia skutecznego egzekwowania niniejszego rozporządzenia obowiązek określony w art. 4 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia (UE) 2019/1020 należy rozszerzyć na produkty nieobjęte zakresem unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego, aby zapewnić istnienie odpowiedzialnego podmiotu gospodarczego mającego miejsce zamieszkania lub siedzibę w Unii, któremu powierzono zadania dotyczące takich produktów i który ma zapewniać organom nadzoru rynku kontakt z partnerem oraz, w stosownych przypadkach odnoszących się do potencjalnego ryzyka związanego z produktem, terminowo wykonywać określone zadani, w celu zapewnienia bezpieczeństwa produktów. Te szczególne zadania powinny obejmować regularne kontrole zgodności z dokumentacją techniczną, informacjami dotyczącymi produktu i producenta, instrukcją oraz informacjami dotyczącymi bezpieczeństwa.

(40) Informacje kontaktowe podmiotu gospodarczego mającego miejsce zamieszkania lub siedzibę w Unii i odpowiedzialnego za produkty objęte zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia powinny być wskazane na produkcie, aby ułatwić kontrole w całym łańcuchu dostaw.

(41) Aby podmioty gospodarcze, które są małymi i średnimi przedsiębiorstwami (MŚP), w tym mikroprzedsiębiorstwami, były w stanie sprostać nowym obowiązkom nałożonym niniejszym rozporządzeniem, Komisja powinna zapewnić im praktyczne wskazówki oraz dostosowane do ich sytuacji wytyczne, na przykład bezpośredni kanał łączności z ekspertami w razie pytań, z uwzględnieniem konieczności uproszczenia i ograniczenia obciążeń administracyjnych tych podmiotów.

(42) Zapewnienie identyfikacji produktów oraz podawanie informacji o producencie i innych odpowiednich podmiotach gospodarczych w całym łańcuchu dostaw pomaga identyfikować podmioty gospodarcze oraz ułatwia, w stosownych przypadkach, podejmowanie skutecznych i proporcjonalnych środków naprawczych w odniesieniu do produktów niebezpiecznych, na przykład odzyskanie określonych produktów. Identyfikacja produktów oraz podawanie informacji o producencie i innych odpowiednich podmiotach gospodarczych zapewniają zatem konsumentom, w tym osobom z niepełnosprawnościami, oraz organom nadzoru rynku uzyskanie rzetelnych informacji o produktach niebezpiecznych, co wzmacnia zaufanie do rynku i pozwala uniknąć zbędnych zakłóceń handlu. Należy zatem zamieszczać na produktach informacje pozwalające na ich identyfikację oraz na identyfikację producenta i, w stosownych przypadkach, importera, a także innych odpowiednich podmiotów gospodarczych. Takie wymagania mogłyby zostać zaostrzone w przypadku niektórych rodzajów produktów, które mogłyby stanowić poważne ryzyko dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów, za pomocą systemu zbierania i przechowywania danych umożliwiających, oprócz identyfikacji produktu, identyfikację jego części składowych lub podmiotów gospodarczych uczestniczących w jego łańcuchu dostaw. Powinno to pozostawać bez uszczerbku dla wymagań informacyjnych określonych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE[1], dotyczących informacji o głównych właściwościach towarów w zakresie, w jakim jest to odpowiednie dla danego środka przekazu oraz charakteru danych towarów. Za obraz, który pozwala łatwo zidentyfikować produkt lub potencjalny produkt, należy uznawać fotografię, ilustrację lub inny element piktograficzny.

[1] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 64).

(43) Zapewnienie, aby producenci powiadamiali o wypadkach spowodowanych przez produkt, który udostępnili na rynku, poprawi jakość informacji dostępnych organom nadzoru rynku oraz umożliwi lepszą identyfikację potencjalnie niebezpiecznych kategorii produktów. Przepisy dotyczące odpowiedzialności podmiotów gospodarczych za produkty wadliwe określone są w szczególnych przepisach prawa Unii, w związku z czym takiego powiadamiania i zbierania danych nie należy uznawać za przyznanie się do odpowiedzialności za produkt wadliwy ani za potwierdzenie odpowiedzialności na mocy odpowiednich przepisów prawa Unii lub prawa krajowego.

(44) Aby móc wykrywać na wczesnym etapie pojawiające się nowe ryzyka i inne tendencje rynkowe związane z bezpieczeństwem produktów, wszystkie zainteresowane strony, w tym organizacje konsumenckie lub organizacje przedsiębiorców, należy zachęcać do zgłaszania organom nadzoru rynku oraz Komisji dostępnych im informacji pozwalających wykrywać i badać naruszenia niniejszego rozporządzenia.

(45) Dostawcy internetowych platform handlowych, umożliwiając podmiotom gospodarczym dotarcie do większej liczby konsumentów, odgrywają kluczową rolę w łańcuchu dostaw, a zatem również w systemie bezpieczeństwa produktów.

(46) W nowych złożonych modelach biznesowych związanych ze sprzedażą przez internet ten sam podmiot może świadczyć różnorodne usługi. W zależności od charakteru usług świadczonych w odniesieniu do danego produktu ten sam podmiot może należeć do różnych kategorii modeli biznesowych w ramach niniejszego rozporządzenia. Jeżeli podmiot świadczy wyłącznie usługi pośrednictwa internetowego w odniesieniu do danego produktu, kwalifikowałby się jedynie jako dostawca internetowej platformy handlowej dla tego produktu. W przypadku gdy ten sam podmiot zarówno świadczy usługi internetowej platformy handlowej na potrzeby sprzedaży danego produktu, jak i działa jako podmiot gospodarczy w ramach niniejszego rozporządzenia, kwalifikowałby się również jako odpowiedni podmiot gospodarczy. W takim przypadku dany podmiot musiałby zatem wywiązać się z obowiązków mających zastosowanie do odpowiedniego podmiotu gospodarczego. Na przykład, jeżeli dostawca internetowej platformy handlowej również dystrybuuje produkt, wówczas w odniesieniu do sprzedaży dystrybuowanego produktu zostałby uznany za dystrybutora. Podobnie, jeżeli dany podmiot sprzedaje produkty pod własną marką, działa jako producent, a zatem musiałby spełniać wymagania mające zastosowanie do producentów. Ponadto niektóre podmioty mogą kwalifikować się jako dostawcy usług realizacji zamówień, jeżeli oferują usługi realizacji zamówień. Takie przypadki wymagałyby zatem oceny indywidualnej.

(47) Biorąc pod uwagę ważną rolę dostawców internetowych platform handlowych w pośrednictwie między przedsiębiorcami a konsumentami w odniesieniu do sprzedaży produktów, podmioty takie powinny mieć więcej obowiązków w zakresie zwalczania sprzedaży produktów niebezpiecznych przez internet. W dyrektywie 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady[1] ustanowiono ogólne ramy handlu elektronicznego oraz określono pewne obowiązki platform internetowych. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065[2] reguluje odpowiedzialność i rozliczalność dostawców usług pośrednich online w odniesieniu do nielegalnych treści, w tym produktów niebezpiecznych. Rozporządzenie to ma zastosowanie bez uszczerbku dla przepisów określonych w prawie Unii dotyczącym ochrony konsumentów i bezpieczeństwa produktów. W związku z tym, uwzględniając horyzontalne ramy prawne przewidziane w tym rozporządzeniu, należy wprowadzić szczególne wymagania niezbędne do skutecznego zwalczania sprzedaży produktów niebezpiecznych przez internet zgodnie z art. 2 ust. 4 lit. f) tego rozporządzenia. Wymagania dotyczące bezpieczeństwa produktów, w zakresie, w jakim określa je niniejsze rozporządzenie, i które mają spełniać dostawcy internetowych platform handlowych, aby zapewnić zgodność z niektórymi przepisami rozporządzenia (UE) 2022/2065, nie powinny mieć wpływu na stosowanie rozporządzenia (UE) 2022/2065, które nadal ma zastosowanie do tych dostawców internetowych platform handlowych.

---

[1] Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego („dyrektywa o handlu elektronicznym") (Dz.U. L 178 z 17.7.2000, s. 1).

[2] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065 z dnia 19 października 2022 r. w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych oraz zmiany dyrektywy 2000/31/WE (akt o usługach cyfrowych) (Dz.U. L 277 z 27.10.2022, s. 1).

(48) W zobowiązaniu Product Safety Pledge, które pierwotnie podpisano w 2018 r. i do którego w międzyczasie dołączyli kolejni dostawcy internetowych platform handlowych, przewiduje się szereg dobrowolnych zobowiązań dotyczących bezpieczeństwa produktów. Zobowiązanie Product Safety Pledge dowiodło zasadności zwiększenia ochrony konsumentów przed produktami niebezpiecznymi sprzedawanymi przez internet. Aby wzmocnić ochronę konsumentów dzięki unikaniu szkód dla ich życia, zdrowia i bezpieczeństwa oraz aby zapewnić uczciwą konkurencję na rynku wewnętrznym, dostawców internetowych platform handlowych zachęca się do podejmowania tych dobrowolnych zobowiązań, aby zapobiegać ponownemu pojawieniu się produktów niebezpiecznych już wycofanych z obrotu. Wykorzystanie technologii i procesów cyfrowych oraz usprawnienie systemów ostrzegania, w szczególności portalu Safety Gate, mogą umożliwić automatyczną identyfikację zgłoszonych produktów niebezpiecznych i powiadamianie o nich oraz przeprowadzanie automatycznych wyrywkowych kontroli na portalu Safety Gate.

(49) Zgodnie ze szczegółowymi obowiązkami określonymi w niniejszym rozporządzeniu, dostawcy internetowych platform handlowych powinni działać z należytą starannością w odniesieniu do zamieszczanych na ich interfejsach online treści, które dotyczą bezpieczeństwa produktów. W związku z tym dla wszystkich dostawców internetowych platform handlowych należy określić w niniejszym rozporządzeniu obowiązki w zakresie należytej staranności w odniesieniu do zamieszczanych na ich interfejsach online treści, które dotyczą bezpieczeństwa produktów.

(50) Ponadto do celów skutecznego nadzoru rynku dostawcy internetowych platform handlowych powinni rejestrować się na portalu Safety Gate oraz podawać na portalu Safety Gate informacje dotyczące ich pojedynczego punktu kontaktowego w celu ułatwienia przekazywania informacji na temat kwestii związanych z bezpieczeństwem produktów. Komisja powinna zapewnić, aby rejestracja była łatwa i przyjazna dla użytkownika. Pojedynczy punkt kontaktowy ustanowiony w niniejszym rozporządzeniu może być tym samym punktem co punkt kontaktowy ustanowiony w art. 11 rozporządzenia (UE) 2022/2065, nie umniejszając celu, jakim jest szybkie i konkretne rozwiązywanie kwestii związanych z bezpieczeństwem produktów.

(51) Dostawcy internetowych platform handlowych powinni wyznaczyć pojedynczy punkt kontaktowy dla konsumentów. Ten pojedynczy punkt kontaktowy powinien służyć jako punkt kompleksowej obsługi dla komunikacji z konsumentami w sprawach związanych z bezpieczeństwem produktów, z możliwością przekierowania ich następnie do odpowiedniej jednostki obsługi na internetowej platformie handlowej. Nie powinno to uniemożliwiać udostępnienia konsumentom dodatkowych punktów kontaktowych dla konkretnych usług. Pojedynczy punkt kontaktowy ustanowiony rozporządzenia niniejszym rozporządzeniu może być tym samym punktem kontaktowym co punkt kontaktowy ustanowiony w art. 12 rozporządzenia (UE) 2022/2065.

(52) Aby internetowe platformy handlowe mogły wywiązywać się ze swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia, w szczególności w odniesieniu do terminowego i skutecznego stosowania się do nakazów organów publicznych, przetwarzania zawiadomień innych osób trzecich oraz współpracy na żądanie z organami nadzoru rynku w kontekście środków naprawczych, dostawcy internetowych platform handlowych powinni mieć wewnętrzny mechanizm rozpatrywania kwestii związanych z bezpieczeństwem produktów.

(53) W art. 14 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2019/1020 uprawnia się organy nadzoru rynku – w przypadku braku innych skutecznych środków umożliwiających wyeliminowanie poważnego ryzyka – do zażądania usunięcia z interfejsu online treści odnoszących się do produktów powiązanych lub do zażądania umieszczenia wyraźnego ostrzeżenia dla użytkowników końcowych w momencie uzyskania przez nich dostępu do interfejsu online. Uprawnienia powierzone organom nadzoru rynku w art. 14 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2019/1020 powinny mieć zastosowanie również do niniejszego rozporządzenia. W celu zapewnienia skutecznego nadzoru rynku w ramach niniejszego rozporządzenia oraz w celu uniknięcia obecności produktów niebezpiecznych na rynku Unii uprawnienia te powinny mieć zastosowanie we wszystkich niezbędnych i proporcjonalnych przypadkach, a także w odniesieniu do produktów stwarzających mniejsze niż poważne ryzyko. Istotne jest, aby dostawcy internetowych platform handlowych stosowali się do takich nakazów w trybie pilnym. W związku z tym w niniejszym rozporządzeniu należy wprowadzić wiążące terminy w tym zakresie. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z art. 9 rozporządzenia (UE) 2022/2065.

(54) W nakazach, które nakładają na dostawcę internetowej platformy handlowej obowiązek usunięcia z jego interfejsu online także wszystkich identycznych treści odnoszących się do oferty produktu niebezpiecznego określonego w nakazie, należy wskazać elementy, które określą identyczne oferty i umożliwią dostawcy internetowej platformy handlowej ich usunięcie, na podstawie informacji wyświetlanych przez przedsiębiorców, o ile dostawca internetowej platformy handlowej nie jest zobowiązany do przeprowadzenia niezależnej oceny tych treści.

(55) W przypadku gdy informacje pochodzące z systemu wczesnego ostrzegania Safety Gate nie zawierają dokładnego adresu URL (ang. uniform resource locator) ani, w razie potrzeby, dodatkowych informacji umożliwiających identyfikację treści dotyczących oferty produktu niebezpiecznego, dostawcy internetowych platform handlowych powinni mimo to uwzględniać przekazane informacje, takie jak identyfikatory produktu, jeżeli są dostępne, oraz inne informacje dotyczące identyfikowalności, w kontekście środków, które dostawcy internetowych platform handlowych przyjmują z własnej inicjatywy w stosownych przypadkach w celu wykrywania, identyfikowania i usuwania takich ofert produktów niebezpiecznych na ich interfejsie online lub uniemożliwiania dostępu do nich. Należy jednak zmodernizować i zaktualizować portal Safety Gate, aby ułatwić dostawcom internetowych platform handlowych wykrywanie produktów, które nie są bezpieczne, i w tym celu należy umożliwić wykonanie przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących usuwania z interfejsów online treści odnoszących się do oferty produktów niebezpiecznych za pomocą systemu powiadamiania zaprojektowanego i opracowanego w ramach portalu Safety Gate.

(56) Obowiązki nałożone niniejszym rozporządzeniem na dostawców internetowych platform handlowych nie powinny stanowić ogólnego obowiązku monitorowania przekazywanych lub przechowywanych przez nich informacji ani ogólnego obowiązku aktywnego ustalania faktów lub okoliczności wskazujących na niezgodną z prawem działalność, taką jak sprzedaż produktów niebezpiecznych przez internet. Aby jednak skorzystać ze zwolnienia z odpowiedzialności za usługi hostingu na mocy dyrektywy 2000/31/WE i rozporządzenia (UE) 2022/2065, dostawcy internetowych platform handlowych powinni szybko usuwać ze swoich interfejsów online treści odnoszące się do oferty produktów niebezpiecznych, gdy uzyskają faktyczną wiedzę lub – w przypadku roszczeń odszkodowawczych – gdy dowiedzą się o treściach odnoszących się do oferty produktów niebezpiecznych, w szczególności w przypadkach, gdy dostawcę internetowej platformy handlowej poinformowano o faktach lub okolicznościach, na podstawie których działający z należytą starannością podmiot gospodarczy powinien był zidentyfikować daną niezgodność z prawem. Dostawcy internetowych platform handlowych powinni przetwarzać zawiadomienia dotyczące treści odnoszących się do oferty produktów niebezpiecznych, otrzymane zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) 2022/2065, w dodatkowych ramach czasowych ustanowionych niniejszym rozporządzeniem. Ponadto dostawców internetowych platform handlowych zachęca się, aby przed umieszczeniem produktów na interfejsie sprawdzali je na portalu Safety Gate.

(57) Do celów art. 22 rozporządzenia (UE) 2022/2065 oraz w odniesieniu do bezpieczeństwa produktów sprzedawanych przez internet koordynator ds. usług cyfrowych powinien uznawać w szczególności organizacje konsumenckie i stowarzyszenia reprezentujące interesy konsumentów oraz inne zainteresowane podmioty, na ich wniosek, za zaufane podmioty sygnalizujące, o ile spełniono warunki określone w tym artykule.

(58) Identyfikowalność produktów ma zasadnicze znaczenie dla skutecznego nadzoru rynku produktów niebezpiecznych i dla środków naprawczych. Konsumentów należy chronić przed produktami niebezpiecznymi w taki sam sposób w kanałach sprzedaży poza internetem i przez internet, w tym przy zakupie produktów na internetowych platformach handlowych. W oparciu o przepisy rozporządzenia (UE) 2022/2065 dotyczących identyfikowalności przedsiębiorców, dostawcy internetowych platform handlowych nie powinni zezwalać na zamieszczanie na platformie konkretnej oferty produktów na sprzedaż, chyba że przedsiębiorca przedstawił wszystkie informacje dotyczące bezpieczeństwa i identyfikowalności produktów określone w niniejszym rozporządzeniu. Takie informacje powinny być wyświetlane wraz z produktem wystawionym na sprzedaż, aby konsumenci mogli korzystać z tych samych informacji, udostępnianych w internecie i poza nim. Dostawcy internetowych platform handlowych nie powinni jednak być odpowiedzialni za weryfikację kompletności, poprawności i dokładności samych informacji, ponieważ obowiązek zapewnienia identyfikowalności produktów spoczywa na odpowiednim przedsiębiorcy.

(59) Ważne jest również, aby dostawcy internetowych platform handlowych ściśle współpracowali w zakresie bezpieczeństwa produktów z organami nadzoru rynku, z przedsiębiorcami oraz z odpowiednimi podmiotami gospodarczymi. W art. 7 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2019/1020 nakłada się na dostawców usług społeczeństwa informacyjnego obowiązek współpracy z organami nadzoru rynku w odniesieniu do produktów objętych tym rozporządzeniem. W związku z tym obowiązek ten należy rozszerzyć na wszystkie produkty konsumpcyjne. Na przykład organy nadzoru rynku stale ulepszają narzędzia technologiczne wykorzystywane do nadzoru rynku internetowego w celu identyfikacji produktów niebezpiecznych sprzedawanych przez internet. Aby narzędzia te mogły funkcjonować, dostawcy internetowych platform handlowych powinni udzielać dostępu do swoich interfejsów. Ponadto do celów bezpieczeństwa produktów organy nadzoru rynku powinny mieć również możliwość pozyskiwania danych z interfejsu online na uzasadnione żądanie w przypadku przeszkód technicznych wprowadzonych przez dostawców internetowych platform handlowych lub sprzedawców internetowych. Dostawcy internetowych platform handlowych powinni również współpracować w zakresie odzyskania produktu oraz zgłaszania wypadków.

(60) Ramy prawne nadzoru rynku w odniesieniu do produktów objętych unijnym prawodawstwem harmonizacyjnym i określone w rozporządzeniu (UE) 2019/1020 oraz ramy prawne nadzoru rynku produktów objętych niniejszym rozporządzeniem powinny być jak najbardziej spójne. Konieczne jest zatem dostosowanie obu zestawów przepisów w odniesieniu do działań w zakresie nadzoru rynku, obowiązków, uprawnień, środków i współpracy między organami nadzoru rynku. W tym celu art. 10, art. 11 ust. 1–7, art. 12-15, art. 16 ust. 1–5, art. 18 i 19 oraz art. 21–24 rozporządzenia (UE) 2019/1020 powinny mieć zastosowanie również do produktów objętych niniejszym rozporządzeniem.

(61) Zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013[1] (unijny kodeks celny) produkty z państw trzecich przeznaczone do udostępnienia na rynku Unii lub przeznaczone do prywatnego użytku lub konsumpcji na obszarze celnym Unii są objęte procedurą celną „dopuszczenie do obrotu”. Procedura ta ma na celu dopełnienie formalności dotyczących przywozu towarów, w tym egzekwowanie mających zastosowanie przepisów prawa Unii, tak aby towary te mogły być udostępniane na rynku Unii jak każdy produkt wytwarzany w Unii. W zakresie bezpieczeństwa konsumentów, produkty te muszą być zgodne z niniejszym rozporządzeniem, w szczególności z ogólnym wymaganiem bezpieczeństwa określonym w niniejszym rozporządzeniu.

(62) Rozdział VII rozporządzenia (UE) 2019/1020, ustanawiający zasady kontroli produktów wprowadzanych na rynek Unii, ma już bezpośrednie zastosowanie do produktów objętych niniejszym rozporządzeniem. Organy odpowiedzialne za te kontrole powinny przeprowadzać je na podstawie analizy ryzyka, o której mowa w art. 46 i 47 rozporządzenia (UE) nr 952/2013, przepisów wykonawczych i odpowiednich wytycznych. Niniejsze rozporządzenie w żaden sposób nie zmienia zatem rozdziału VII rozporządzenia (UE) 2019/1020 oraz sposobu, w jaki organy odpowiedzialne za kontrole produktów wprowadzanych na rynek Unii organizują się i prowadzą swoje działania.

---

[1] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (Dz.U. L 269 z 10.10.2013, s. 1).

(63) Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby środki podejmowane przez ich właściwe organy w ramach niniejszego rozporządzenia podlegały skutecznym środkom prawnym przed sądem zgodnie z art. 47 Karty.

(64) Należy umożliwić organom krajowym uzupełnienia tradycyjnych działań w zakresie nadzoru rynku skoncentrowanych na bezpieczeństwie produktów działaniami w zakresie nadzoru rynku skoncentrowanymi na wewnętrznych procedurach zgodności ustanowionych przez podmioty gospodarcze w celu zapewnienia bezpieczeństwa produktów. Organy nadzoru rynku powinny mieć możliwość wymagania od producenta, aby wskazał, których innych produktów dotyczy to samo ryzyko: wyprodukowanych z zastosowaniem tej samej procedury lub zawierających te same komponenty uznane za stwarzające ryzyko lub stanowiących część tej samej partii produkcyjnej.

(65) Państwa członkowskie powinny również zapewnić, aby organy nadzoru rynku posiadały wystarczającą wiedzę specjalistyczną i zasoby do prowadzenia wszystkich działań związanych z egzekwowaniem przepisów.

(66) Należy ustanowić wymianę informacji między państwami członkowskimi a Komisją na temat stosowania niniejszego rozporządzenia na podstawie wskaźników, które umożliwiłyby pomiar skuteczności prawodawstwa Unii dotyczącego bezpieczeństwa produktów.

(67) Powinna mieć miejsce skuteczna, szybka i dokładna wymiana informacji na temat produktów niebezpiecznych, aby zapewnić podjęcie odpowiednich środków w odniesieniu do tych produktów i w ten sposób chronić zdrowie i bezpieczeństwo konsumentów.

(68) RAPEX wymaga modernizacji, aby umożliwić podjęcie bardziej efektywnych środków naprawczych w całej Unii w odniesieniu do produktów stwarzających ryzyko wykraczające poza terytorium jednego państwa członkowskiego. Należy zmienić skróconą nazwę z RAPEX na Safety Gate, aby zapewnić większą jasność i skuteczniej dotrzeć do konsumentów. Safety Gate obejmuje trzy elementy: po pierwsze, system wczesnego ostrzegania o niebezpiecznych produktach nieżywnościowych, w ramach którego organy krajowe i Komisja mogą wymieniać informacje o takich produktach (system wczesnego ostrzegania Safety Gate); po drugie, portal internetowy służący informowaniu społeczeństwa i umożliwiający mu składanie skarg (portal Safety Gate); oraz po trzecie, portal internetowy umożliwiający przedsiębiorstwom wypełnianie obowiązku informowania organów i konsumentów o produktach niebezpiecznych i wypadkach (portal Safety Business Gateway). Między różnymi elementami Safety Gate powinny istnieć interfejsy. System wczesnego ostrzegania Safety Gate jest wewnętrznym systemem, za pośrednictwem którego organy i Komisja wymieniają informacje na temat środków dotyczących produktów niebezpiecznych i który może zawierać informacje poufne. Wyciąg z ostrzeżeń powinien być publikowany na portalu Safety Gate w celu informowania społeczeństwa o produktach niebezpiecznych. Safety Business Gateway jest portalem internetowym, za pośrednictwem którego przedsiębiorstwa informują organy nadzoru rynku państw członkowskich o produktach niebezpiecznych i o wypadkach. Komisja powinna opracować rozwiązanie techniczne w celu zapewnienia, aby wprowadzone przez przedsiębiorstwa na portalu Safety Business Gateway informacje, które mają ostrzegać konsumentów, mogły być udostępniane konsumentom na portalu Safety Gate bez zbędnej zwłoki. Ponadto Komisja powinna opracować interoperacyjny interfejs, aby umożliwić dostawcom internetowych platform handlowych połączenie ich interfejsów z portalem Safety Gate w łatwy, szybki i niezawodny sposób.

(69) Państwa członkowskie powinny zgłaszać w systemie wczesnego ostrzegania Safety Gate zarówno obowiązkowe, jak i dobrowolne środki naprawcze, które zapobiegają ewentualnemu oferowaniu produktu, ograniczają to oferowanie produktu lub nakładają konkretne warunki w odniesieniu do tego oferowania produktu z powodu poważnego ryzyka dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów lub, w przypadku produktów objętych rozporządzeniem (UE) 2019/1020, również innych istotnych interesów publicznych użytkowników końcowych.

(70) Zgodnie z art. 34 rozporządzenia (UE) 2019/1020 organy państw członkowskich mają zgłaszać środki podjęte w odniesieniu do objętych tym rozporządzeniem produktów stwarzających mniejsze niż poważne ryzyko za pośrednictwem systemu informacyjnego i komunikacyjnego, o którym mowa w tym artykule, natomiast środki naprawcze podjęte w odniesieniu do objętych niniejszym rozporządzeniem produktów stwarzających mniejsze niż poważne ryzyko mogłyby być również zgłaszane w systemie wczesnego ostrzegania Safety Gate. Państwa członkowskie i Komisja powinny podawać do wiadomości publicznej informacje dotyczące ryzyka dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów, które stwarzają produkty. Mając na uwadze konsumentów i przedsiębiorstwa wszystkie informacje na temat środków naprawczych podjętych w odniesieniu do produktów stwarzających poważne ryzyko powinny być zawarte w systemie wczesnego ostrzegania Safety Gate, co umożliwi podawanie do wiadomości publicznej za pośrednictwem portalu Safety Gate odpowiednich informacji na temat produktów niebezpiecznych. Ważne jest zapewnienie, aby wszystkie te informacje były udostępniane w języku lub językach urzędowych państwa członkowskiego zamieszkania konsumenta oraz były zredagowane w przejrzysty i zrozumiały sposób. Zachęca się zatem państwa członkowskie do zgłaszania w systemie wczesnego ostrzegania Safety Gate wszystkich środków naprawczych w odniesieniu do produktów stwarzających ryzyko dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów.

(71) W przypadku gdy informacje należy zgłaszać w systemie informacyjnym i komunikacyjnym zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2019/1020, istnieje możliwość składania takich powiadomień bezpośrednio w systemie wczesnego ostrzegania Safety Gate lub generowania ich w systemie informacyjnym i komunikacyjnym do celów nadzoru rynku przewidzianym w art. 34 rozporządzenia (UE) 2019/1020. W tym celu Komisja powinna utrzymać i dalej rozwijać interfejs ustanowiony na potrzeby przekazywania informacji między tym systemem informacyjnym i komunikacyjnym a systemem wczesnego ostrzegania Safety Gate, aby uniknąć podwójnego wprowadzania danych oraz ułatwić przekazywanie informacji.

(72) Komisja powinna prowadzić i dalej rozwijać portal internetowy Safety Business Gateway, umożliwiający podmiotom gospodarczym wywiązanie się z ich obowiązków w zakresie informowania organów nadzoru rynku i konsumentów o produktach niebezpiecznych, które podmioty te udostępniły na rynku. Powinien on umożliwiać szybką i skuteczną wymianę informacji między podmiotami gospodarczymi a organami krajowymi oraz ułatwiać informowanie konsumentów przez podmioty gospodarcze.

(73) Mogą zaistnieć przypadki, gdy konieczne jest zajęcie się na poziomie Unii poważnym ryzykiem, którego nie można w zadowalającym stopniu zneutralizować za pomocą środków podjętych przez zainteresowane państwo członkowskie ani za pomocą jakiejkolwiek innej procedury przewidzianej w prawie Unii. Może to mieć miejsce w szczególności w przypadku nowego pojawiającego się ryzyka lub ryzyka mającego wpływ na konsumentów podatnych na zagrożenia. Z tego powodu Komisja powinna móc przyjmować środki z własnej inicjatywy albo na wniosek państw członkowskich. Środki takie powinny być dostosowane do powagi i pilności sytuacji. Ponadto konieczne jest zapewnienie odpowiedniego mechanizmu, za pomocą którego Komisja mogłaby przyjąć środki tymczasowe mające natychmiastowe zastosowanie.

(74) Określenie ryzyka w odniesieniu do produktu oraz poziomu tego ryzyka opiera się na ocenie ryzyka przeprowadzanej przez odpowiednie podmioty. Przeprowadzając taką ocenę ryzyka, państwa członkowskie mogą osiągać różne wyniki pod względem występowania ryzyka lub jego poziomu. Mogłoby to zagrażać prawidłowemu funkcjonowaniu rynku wewnętrznego oraz równym warunkom działania zarówno w odniesieniu do konsumentów, jak i do podmiotów gospodarczych. Należy zatem ustanowić mechanizm, który umożliwiłby Komisji wydanie opinii na temat spornej kwestii.

(75) Komisja powinna sporządzać okresowe sprawozdanie ze stosowania mechanizmu zgodnie z art. 29, które należy przedstawiać europejskiej sieci organów państw członkowskich właściwych w zakresie bezpieczeństwa produktów (zwanej dalej „Siecią ds. Bezpieczeństwa Konsumentów"). W sprawozdaniu tym należy wskazać główne kryteria stosowane przez państwa członkowskie do oceny ryzyka oraz ich wpływ na rynek wewnętrzny i na równy poziom ochrony konsumentów, aby umożliwić państwom członkowskim i Komisji harmonizację podejść i kryteriów oceny ryzyka.

(76) produktówSieć ds. Bezpieczeństwa Konsumentów służy zwiększeniu współpracy między państwami członkowskimi w zakresie egzekwowania bezpieczeństwa produktów. W szczególności ułatwia ona wymianę informacji, organizowanie wspólnych działań w zakresie nadzoru rynku oraz wymianę wiedzy fachowej i najlepszych praktyk. Powinna ona również przyczynić się do harmonizacji metod zbierania danych dotyczących bezpieczeństwa produktów, a także do zwiększenia interoperacyjności regionalnych, sektorowych, krajowych i europejskich systemów informacyjnych w dziedzinie bezpieczeństwa produktów. Sieć ds. Bezpieczeństwa Konsumentów powinna być należycie reprezentowana w Unijnej Sieci ds. Zgodności Produktów przewidzianej w rozporządzeniu (UE) 2019/1020 oraz powinna uczestniczyć w jej działaniach w zakresie koordynacji i współpracy w każdym przypadku, gdy koordynacja działań wchodzących w zakres stosowania obu rozporządzeń jest konieczna do zapewnienia ich skuteczności.

(77) Aby zachować spójność ram prawnych nadzoru rynku, a jednocześnie zapewnić skuteczną współpracę między Siecią ds. Bezpieczeństwa Konsumentów a Unijną Siecią ds. Zgodności Produktów, służącą zorganizowanej koordynacji i współpracy między organami egzekwowania prawa państw członkowskich a Komisją, przewidzianą w rozporządzeniu (UE) 2019/1020, należy powiązać Sieć ds. Bezpieczeństwa Konsumentów z Unijną Siecią ds. Zgodności Produktów w działaniach, o których mowa w art. 11, 12, 13 i 21 rozporządzenia (UE) 2019/1020.

(78) Organy nadzoru rynku powinny wraz z innymi organami lub organizacjami reprezentującymi podmioty gospodarcze lub konsumentów prowadzić wspólne działania na rzecz promowania bezpieczeństwa produktów oraz identyfikowania produktów niebezpiecznych, w tym produktów oferowanych do sprzedaży przez internet. W tym kontekście organy nadzoru rynku oraz Komisja powinny, w stosownych przypadkach, zapewnić, aby wybór produktów i producentów, a także prowadzonych działań nie stwarzał sytuacji, które mogłyby zakłócać konkurencję lub negatywnie wpływać na obiektywność, niezależność i bezstronność stron. Organy nadzoru rynku powinny jak najszybciej podawać do wiadomości publicznej porozumienia w sprawie wspólnych działań, pod warunkiem że taka publikacja nie zagraża skuteczności działań, które mają zostać podjęte.

(79) Komisja powinna regularnie organizować wspólne działania, podczas których organy nadzoru rynku powinny przeprowadzać kontrole produktów nabytych pod ukrytą tożsamością w internecie lub poza nim, w szczególności w odniesieniu do tych produktów, które są najczęściej zgłaszane w Safety Gate.

(80) Jednoczesne skoordynowane działania kontrolne (zwane dalej „akcjami sprawdzającymi") to konkretne działania w zakresie egzekwowania prawa, które mogłyby dodatkowo zwiększać bezpieczeństwo produktów, a zatem powinny być prowadzone w celu wykrywania naruszeń niniejszego rozporządzenia, w internecie i poza nim. Akcje sprawdzające należy w szczególności przeprowadzać w przypadku, gdy tendencje rynkowe, skargi konsumentów lub inne przesłanki wskazują na to, że niektóre produkty lub kategorie produktów często stwarzają poważne ryzyko.

(81) Należy zapewnić co do zasady publiczny dostęp do posiadanych przez organy informacji na temat bezpieczeństwa produktów. Podając do wiadomości publicznej informacje na temat bezpieczeństwa produktów, należy jednak chronić tajemnicę zawodową, o której mowa w art. 339 TFUE, w sposób zgodny z potrzebą zapewnienia skuteczności działań związanych z nadzorem rynku oraz skuteczności środków ochronnych.

(82) Skargi są ważne z punktu widzenia podnoszenia świadomości organów krajowych w dziedzinie bezpieczeństwa i skuteczności działań nadzorczych i kontrolnych związanych z produktami niebezpiecznymi. Państwa członkowskie powinny zatem stworzyć konsumentom i innym zainteresowanym stronom, takim jak stowarzyszenia konsumenckie i podmioty gospodarcze, możliwość składania takich skarg.

(83) Publiczny interfejs systemu wczesnego ostrzegania Safety Gate, portal Safety Gate, umożliwia ogółowi społeczeństwa, w tym konsumentom, podmiotom gospodarczym oraz dostawcom internetowych platform handlowych, uzyskiwanie informacji na temat środków naprawczych podjętych w odniesieniu do produktów niebezpiecznych, obecnych na rynku Unii. Oddzielna sekcja portalu Safety Gate umożliwia konsumentom informowanie Komisji o istniejących na rynku produktach stwarzających ryzyko dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów. W stosownych przypadkach Komisja powinna podjąć odpowiednie działania następcze, w szczególności przekazując takie informacje zainteresowanym organom krajowym. Baza danych i strona internetowa Safety Gate powinny być łatwo dostępne dla osób z niepełnosprawnościami.

(84) Po weryfikacji dokładności informacji otrzymanych od konsumentów i innych zainteresowanych stron Komisja powinna zapewnić odpowiednie działania następcze. W szczególności Komisja powinna przekazywać informacje zainteresowanym państwom członkowskim, tak aby właściwy organ nadzoru rynku mógł w stosownych przypadkach i w razie potrzeby podjąć działania. Ważne jest, aby konsumenci i inne zainteresowane strony były odpowiednio informowane o działaniach Komisji.

(85) W przypadku gdy produkt już sprzedany konsumentom okaże się niebezpieczny, może zaistnieć potrzeba jego odzyskania, a tym samym ochrony konsumentów w Unii. Konsumenci mogą nie być świadomi, że posiadają produkt podlegający odzyskaniu. W celu zwiększenia skuteczności odzyskania produktu ważne jest zatem, aby skuteczniej docierać do zainteresowanych konsumentów. Najskuteczniejszą metodą podnoszenia świadomości konsumentów w zakresie odzyskania produktu oraz zachęcania ich do podejmowania działań jest bezpośredni kontakt. Jest to również kanał komunikacji preferowany we wszystkich grupach konsumentów. Aby zapewnić bezpieczeństwo konsumentów, ważne jest informowanie ich w szybki i wiarygodny sposób. Podmioty gospodarcze oraz, w stosownych przypadkach, dostawcy internetowych platform handlowych powinni zatem wykorzystywać dane konsumentów, którymi dysponują, aby informować konsumentów o odzyskaniu produktu oraz o ostrzeżeniach dotyczących bezpieczeństwa związanych z zakupionymi przez nich produktami. W związku z tym konieczne jest nałożenie na podmioty gospodarcze i dostawców internetowych platform handlowych obowiązku prawnego do wykorzystywania danych konsumentów, którymi dysponują, na potrzeby informowania konsumentów o odzyskaniu produktu oraz o ostrzeżeniach dotyczących bezpieczeństwa. W tym względzie podmioty gospodarcze oraz dostawcy internetowych platform handlowych powinni zapewnić, aby możliwość bezpośredniego skontaktowania się z konsumentami w przypadku odzyskania produktu lub ostrzeżenia dotyczącego bezpieczeństwa, które ich dotyczą, ujęto w istniejących programach lojalnościowych dla konsumentów i systemach rejestracji produktu, za pośrednictwem których konsumenci są po zakupie produktu proszeni o dobrowolne przekazanie producentowi niektórych informacji, takich jak: imię i nazwisko, dane kontaktowe, model lub numer seryjny produktu. Sam fakt, że odzyskanie produktu jest skierowane do konsumentów, nie powinien uniemożliwiać podmiotom gospodarczym oraz dostawcom internetowych platform handlowych informowania wszystkich klientów o zawiadomieniu o odzyskaniu produktu ani oferowania środków ochrony prawnej innym użytkownikom końcowym. Należy zachęcać podmioty gospodarcze oraz dostawców internetowych platform handlowych do podejmowania takich działań, zwłaszcza w przypadku mikroprzedsiębiorstw i małych przedsiębiorstw działających jak konsumenci.

(86) Należy zachęcać konsumentów do rejestrowania produktów, aby otrzymywać informacje o odzyskaniu produktu oraz ostrzeżenia dotyczące bezpieczeństwa. Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania aktów wykonawczych w celu sprecyzowania, że w przypadku niektórych konkretnych produktów lub kategorii produktów konsumenci powinni zawsze mieć możliwość zarejestrowania produktu, który zakupili, aby otrzymywać bezpośrednio zawiadomienia o odzyskaniu produktu lub ostrzeżenie dotyczące bezpieczeństwa tego produktu. Przy określaniu konkretnych produktów lub kategorii produktów podlegających temu wymaganiu należy zwrócić należytą uwagę na cykl życia danych produktów lub kategorii produktów, a także na ryzyko, jakie stwarzają produkty, częstotliwość odzyskiwania produktu oraz kategorię użytkowników produktów, w szczególności konsumentów podatnych na zagrożenia.

(87) Jedna trzecia konsumentów kontynuuje używanie produktów niebezpiecznych, mimo że widziała zawiadomienie o odzyskaniu produktu, zwłaszcza ze względu na skomplikowany sposób formułowania takich zawiadomień lub minimalizowanie istniejącego ryzyka. Zawiadomienie o odzyskaniu produktu powinno zatem być jasne i przejrzyste oraz zawierać jasny opis danego ryzyka, unikając pojęć, wyrażeń lub innych elementów, które mogą zmniejszyć ryzyko postrzegane przez konsumentów. Konsumenci powinni również móc uzyskiwać w razie potrzeby więcej informacji za pośrednictwem bezpłatnej infolinii lub innego interaktywnego narzędzia.

(88) W celu zachęcania konsumentów do reagowania na odzyskanie produktu ważne jest również, aby działania wymagane od konsumentów były jak najprostsze, a oferowane środki ochrony prawnej były skuteczne, nieodpłatne i terminowe. W dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/771[1] zapewniono konsumentom umowne środki ochrony prawnej w przypadku braku zgodności towarów fizycznych z umową w momencie dostawy, który to brak ujawnił się w okresie odpowiedzialności ustalonym przez państwa członkowskie zgodnie z art. 10 ust. 3 tej dyrektywy. Art. 14 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/770[2] ma również zastosowanie do nośnika materialnego, takiego jak DVD, płyty CD, pamięci USB i karty pamięci, wykorzystywanego do przenoszenia treści cyfrowych. Jednakże sytuacje, w których produkty niebezpieczne są wycofywane z rynku, uzasadniają istnienie szczególnego zbioru przepisów, które powinny być stosowane bez uszczerbku dla umownych środków ochrony prawnej, ponieważ ich cele są różne. Podczas gdy środki ochrony prawnej przewidziane w umowie służą zaradzeniu brakowi zgodności towarów z umową, środki ochrony stosowane w przypadku odzyskania produktu służą zarówno wyeliminowaniu produktów niebezpiecznych z rynku, jak i zapewnieniu konsumentowi odpowiedniego środka ochrony prawnej. W związku z tym istnieją znaczne różnice między tymi dwoma zestawami potencjalnych środków ochrony prawnej: po pierwsze, w przypadku odzyskania produktu na podstawie niniejszego rozporządzenia nie powinno być ograniczeń czasowych na uruchomienie środków ochrony prawnej; po drugie, konsument powinien mieć prawo żądać środków ochrony prawnej od odpowiedniego podmiotu gospodarczego, niekoniecznie od przedsiębiorcy. Ponadto w przypadku odzyskania produktu konsument nie powinien mieć obowiązku udowodnienia, że produkt jest niebezpieczny.

---

[1] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/771 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów, zmieniająca rozporządzenie (UE) 2017/2394 oraz dyrektywę 2009/22/WE i uchylająca dyrektywę 1999/44/WE (Dz.U. L 136 z 22.5.2019, s. 28).

[2] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/770 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów o dostarczanie treści cyfrowych i usług cyfrowych (Dz.U. L 136 z 22.5.2019, s. 1).

(89) Biorąc pod uwagę różne cele środków ochrony prawnej przewidzianych w przypadku odzyskania produktu niebezpiecznego oraz środków ochrony prawnej w przypadku niezgodności towarów z umową, konsumenci powinni korzystać z systemu odpowiadającego danej sytuacji. Na przykład jeżeli konsument otrzyma zawiadomienie o odzyskaniu produktu, zawierające opis dostępnych środków ochrony prawnej, powinien on postępować zgodnie z instrukcjami zawartymi w zawiadomieniu o odzyskaniu produktu. Niemniej nie należy pozbawiać go możliwości wystąpienia do sprzedawcy o zastosowanie środków ochrony prawnej w związku z niezgodnością towarów niebezpiecznych z umową.

(90) Jeżeli konsumentowi umożliwiono skorzystanie ze środka ochrony prawnej w następstwie odzyskania produktu, nie może on być uprawniony do skorzystania ze środka ochrony prawnej z powodu niezgodności towaru z umową z przyczyn związanych z faktem, że produkt był niebezpieczny, ponieważ niezgodność z umową już nie istnieje. Podobnie w przypadku, gdy konsument powołuje się na prawo konsumenta do skorzystania ze środka ochrony prawnej na podstawie dyrektywy (UE) 2019/770 lub dyrektywy (UE) 2019/771, nie jest on uprawniony do środka ochrony prawnej na podstawie niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do tej samej kwestii związanej z bezpieczeństwem. Jeżeli jednak nie są spełnione inne wymagania zgodności dotyczące tego samego towaru, sprzedawca pozostaje odpowiedzialny za taką niezgodność towaru z umową, nawet jeżeli konsumentowi zapewniono środek ochrony prawnej w następstwie odzyskania produktu niebezpiecznego.

(91) Podmioty gospodarcze rozpoczynające odzyskanie produktu powinny oferować konsumentom co najmniej dwie możliwości spośród następujących: naprawa, wymiana lub odpowiedni zwrot wartości odzyskanego produktu, chyba że jest to niemożliwe lub nieproporcjonalne. Zaoferowanie konsumentom wyboru między środkami ochrony prawnej może poprawić skuteczność odzyskania produktu. Ponadto należy wprowadzać zachęty do stosowania środków motywujących konsumentów do udziału w odzyskaniu produktu, takich jak zniżki lub bony, aby zwiększyć skuteczność odzyskania produktu. Naprawa produktu powinna być uważana za możliwy środek ochrony prawnej tylko wtedy, gdy można zapewnić bezpieczeństwo naprawionego produktu. Kwota zwrotu powinna być co najmniej równa cenie zapłaconej przez konsumenta, bez uszczerbku dla dalszego odszkodowania przewidzianego w przepisach krajowych. W przypadku braku dowodu zakupu należy i tak przewidzieć odpowiedni zwrot wartości odzyskanego produktu. W przypadku odzyskania materialnego nośnika treści cyfrowych w rozumieniu art. 2 ust. 1 dyrektywy (UE) 2019/770 zwrot powinien obejmować wszystkie kwoty zapłacone przez konsumenta na podstawie umowy, jak przewidziano w art. 16 ust. 1 tej dyrektywy. Wszelkie środki ochrony prawnej powinny pozostawać bez uszczerbku dla prawa konsumentów do odszkodowania na podstawie prawa krajowego.

(92) Środki ochrony prawnej oferowane w przypadku odzyskania produktu ze względów bezpieczeństwa nie powinny nadmiernie obciążać konsumentów ani narażać ich na ryzyko. Jeżeli środek ochrony prawnej wiąże się również z utylizacją odzyskanego produktu, taka utylizacja powinna odbywać się z należytym uwzględnieniem celów w zakresie ochrony środowiska i zrównoważonego rozwoju ustanowionych na poziomie Unii i poziomie krajowym. Ponadto naprawę przeprowadzaną przez konsumentów należy uznać za możliwy środek ochrony prawnej tylko wtedy, gdy konsument może ją łatwo i bezpiecznie wykonać, na przykład poprzez wymianę baterii lub odcięcie nadmiernie długich sznurków ściągających w odzieży dziecięcej, jeżeli jest to przewidziane w zawiadomieniu o odzyskaniu produktu. Ponadto naprawa przeprowadzana przez konsumenta powinna pozostawać bez uszczerbku dla praw konsumentów wynikających z dyrektyw (UE) 2019/770 i (UE) 2019/771. Jednakże w takich sytuacjach podmioty gospodarcze nie powinny zobowiązywać konsumentów do naprawy niebezpiecznego produktu.

(93) Niniejsze rozporządzenie powinno również zachęcać podmioty gospodarcze oraz dostawców internetowych platform handlowych do zawierania dobrowolnych protokołów ustaleń z właściwymi organami, Komisją i organizacjami reprezentującymi konsumentów lub podmioty gospodarcze w celu podjęcia dobrowolnych zobowiązań związanych z bezpieczeństwem produktów, wykraczających poza obowiązki prawne określone w prawie Unii.

(94) Konsumenci powinni być uprawnieni do egzekwowania swoich praw w odniesieniu do obowiązków nałożonych na podmioty gospodarcze lub dostawców internetowych platform handlowych na podstawie niniejszego rozporządzenia w drodze powództw przedstawicielskich zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1828[1]. W tym celu niniejsze rozporządzenie powinno przewidywać, że dyrektywa (UE) 2020/1828 ma zastosowanie do powództw przedstawicielskich dotyczących naruszeń niniejszego rozporządzenia, które szkodzą lub mogą szkodzić zbiorowym interesom konsumentów. Należy w związku z tym dokonać odpowiedniej zmiany załącznika I do tej dyrektywy. Do państw członkowskich należy zapewnienie, aby zmiana ta została uwzględniona w ich środkach transpozycji przyjętych zgodnie z tą dyrektywą, chociaż przyjęcie krajowych środków transpozycji nie jest warunkiem stosowania tej dyrektywy do tych powództw przedstawicielskich. Stosowanie tej dyrektywy do powództw przedstawicielskich wytaczanych w związku z naruszeniami przepisów niniejszego rozporządzenia przez podmioty gospodarcze lub dostawców internetowych platform handlowych, w przypadku gdy naruszenia te szkodzą lub mogą szkodzić zbiorowym interesom konsumentów, powinno rozpocząć się od dnia rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia. Do tego dnia konsumenci powinni mieć możliwość powołania się na zastosowanie dyrektywy (UE) 2020/1828 zgodnie z pkt 8 załącznika I do tej dyrektywy.

[1] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1828 z dnia 25 listopada 2020 r. w sprawie powództw przedstawicielskich wytaczanych w celu ochrony zbiorowych interesów konsumentów i uchylająca dyrektywę 2009/22/WE (Dz.U. L 409 z 4.12.2020, s. 1).

(95) Unia powinna móc współpracować i wymieniać informacje związane z bezpieczeństwem produktów z organami regulacyjnymi państw trzecich lub z organizacjami międzynarodowymi w ramach umów zawieranych między Unią a państwami trzecimi lub organizacjami międzynarodowymi lub w ramach porozumień zawieranych między Komisją a organami państw trzecich lub organizacji międzynarodowych, także z myślą o zapobieganiu obrotowi produktami niebezpiecznymi na rynku. Taka współpraca i wymiana informacji powinny odbywać się z poszanowaniem przepisów Unii dotyczących poufności i ochrony danych osobowych. Dane osobowe należy przekazywać jedynie w zakresie, w jakim taka wymiana jest niezbędna wyłącznie w celu ochrony zdrowia lub bezpieczeństwa konsumentów.

(96) Systematyczna wymiana informacji między Komisją a państwami trzecimi lub organizacjami międzynarodowymi na temat bezpieczeństwa produktów konsumpcyjnych oraz na temat środków zapobiegawczych, ograniczających i naprawczych powinna opierać się na wzajemności, która wiąże się z równorzędną, ale niekoniecznie identyczną wymianą informacji z korzyścią dla obu stron. Wymiana informacji z państwem trzecim produkującym towary przeznaczone na rynek Unii mogłaby polegać na przesłaniu przez Komisję wybranych informacji z systemu wczesnego ostrzegania Safety Gate dotyczących produktów pochodzących z tego kraju trzeciego. W zamian to państwo trzecie mogłoby przesłać informacje na temat działań następczych podjętych na podstawie otrzymanych powiadomień. Taka współpraca mogłaby przyczynić się do osiągnięcia celu, jakim jest zatrzymanie produktów niebezpiecznych u źródła i uniemożliwienie im wejścia na rynek Unii.

(97) Aby sankcje miały znaczący efekt odstraszający dla podmiotów gospodarczych oraz, w stosownych przypadkach, dostawców internetowych platform handlowych, w celu zapobiegania wprowadzaniu do obrotu produktów niebezpiecznych, powinny być adekwatne do rodzaju naruszenia, do możliwej korzyści dla podmiotu gospodarczego lub dostawcy internetowej platformy handlowej oraz do rodzaju i wagi szkody poniesionej przez konsumenta. Sankcje powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

(98) Nakładając sankcje, należy odpowiednio uwzględnić charakter, wagę i czas trwania danego naruszenia. Nakładanie sankcji powinno być proporcjonalne oraz zgodne z prawem Unii i prawem krajowym, w tym z mającymi zastosowanie gwarancjami proceduralnymi oraz z zasadami Karty.

(99) W celu utrzymania wysokiego poziomu zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do identyfikacji i identyfikowalności produktów stwarzających potencjalne poważne ryzyko dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów oraz w odniesieniu do funkcjonowania systemu wczesnego ostrzegania Safety Gate, w szczególności w celu przyjęcia warunków i procedur wymiany informacji dotyczących środków komunikowanych za pośrednictwem systemu wczesnego ostrzegania Safety Gate oraz kryteriów oceny poziomu ryzyka. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa[1]. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.

[1] Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

(100) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do przyjęcia szczegółowych wymagań bezpieczeństwa, do określenia wskaźników, na podstawie których państwa członkowskie mają obowiązek przekazywania danych dotyczących wykonywania niniejszego rozporządzenia; do określenia zadań i ról pojedynczych krajowych punktów kontaktowych; do podejmowania środków dotyczących działań Unii w odniesieniu do produktów stwarzających poważne ryzyko; do przyjęcia zasad przesyłania informacji przez konsumentów na portalu Safety Gate, do określenia wdrożenia interoperacyjnego interfejsu na portalu Safety Gate; do określenia wymagań dotyczących rejestracji produktów do celów odzyskania produktów ze względów bezpieczeństwa oraz do przyjęcia wzoru zawiadomienia o odzyskaniu produktu. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011[1].

(101) Komisja powinna przyjmować akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie, jeżeli – w uzasadnionych przypadkach związanych ze zdrowiem i bezpieczeństwem konsumentów – jest to uzasadnione szczególnie pilną potrzebą.

(102) Komisja powinna przeprowadzić ocenę stosowania sankcji określonych w niniejszym rozporządzeniu w odniesieniu do ich skuteczności i efektów odstraszających oraz, w stosownych przypadkach, przyjąć wniosek ustawodawczy dotyczący ich egzekwowania.

---

[1] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

(103) Niektóre przepisy rozporządzenia (UE) nr 1025/2012 należy zmienić, aby uwzględnić specyfikę niniejszego rozporządzenia, w szczególności potrzebę określenia szczegółowych wymagań bezpieczeństwa wynikających z niniejszego rozporządzenia przed złożeniem wniosku do europejskiej organizacji normalizacyjnej.

(104) Dyrektywa 87/357/EWG dotycząca produktów konsumpcyjnych, które nie będąc środkami spożywczymi, przypominają je i mogłyby sprawiać, że konsumenci, zwłaszcza dzieci, pomylą je ze środkami spożywczymi i w konsekwencji włożą te produkty do ust, będą je ssać lub połykać, co może spowodować na przykład udławienie, zatrucie, perforację lub niedrożność przewodu pokarmowego, wywołała kontrowersje pod względem wykładni. Ponadto dyrektywę tę przyjęto w czasie, gdy ramy prawne dotyczące bezpieczeństwa produktów konsumpcyjnych miały bardzo ograniczony zakres. Z tych powodów należy uchylić dyrektywę 87/357/EWG oraz zastąpić ją niniejszym rozporządzeniem, w szczególności przepisami niniejszego rozporządzenia, które zapewniają, aby po przeprowadzeniu oceny ryzyka produkty, które mogą być szkodliwe po umieszczeniu w jamie ustnej, wyssaniu lub połknięciu i które można by pomylić ze środkami spożywczymi ze względu na ich kształt, zapach, kolor, wygląd, opakowanie, oznakowania, objętość, rozmiar lub inne właściwości, powinny zostać uznane za niebezpieczne. Przeprowadzając swoje oceny, organy nadzoru rynku powinny wziąć pod uwagę między innymi fakt, że – jak orzekł Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej – nie jest konieczne wykazanie za pomocą obiektywnych i potwierdzonych danych, że umieszczenie w jamie ustnej, wyssanie lub połknięcie produktów przypominających środki spożywcze może wiązać się z ryzykiem uduszenia, zatrucia lub przebicia, lub niedrożności przewodu pokarmowego. Niemniej jednak właściwe organy krajowe powinny ocenić w indywidualnych przypadkach, czy takie produkty są niebezpieczne, oraz uzasadnić tę ocenę.

(105) Aby zapewnić podmiotom gospodarczym oraz dostawcom internetowych platform handlowych wystarczająco dużo czasu na dostosowanie się do wymagań niniejszego rozporządzenia, w tym do wymagań informacyjnych, należy przewidzieć wystarczający okres przejściowy po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, podczas którego produkty objęte dyrektywą 2001/95/WE, które są zgodne z tą dyrektywą, mogą nadal być wprowadzane do obrotu. Państwa członkowskie nie powinny zatem utrudniać udostępniania na rynku takich produktów, w tym ofert sprzedaży.

(106) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie poprawa funkcjonowania rynku wewnętrznego przy równoczesnym zapewnieniu wysokiego poziomu ochrony konsumentów, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie ze względu na konieczność ścisłej współpracy i spójnego działania między właściwymi organami państw członkowskich oraz na konieczność ustanowienia mechanizmu szybkiej i skutecznej wymiany informacji na temat produktów niebezpiecznych w Unii, natomiast ze względu na ogólnounijny charakter problemu możliwe jest lepsze osiągnięcie tego celu na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

(107) W przypadku gdy do celów niniejszego rozporządzenia konieczne jest przetwarzanie danych osobowych, takie przetwarzanie powinno odbywać się zgodnie z prawem Unii dotyczącym ochrony danych osobowych. Wszelkie przetwarzanie danych osobowych na podstawie niniejszego rozporządzenia podlega odpowiednio rozporządzeniom (UE) 2016/679[1] i (UE) 2018/1725[2] oraz dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/58/WE[3]. W przypadku gdy konsumenci zgłaszają produkt na portalu Safety Gate, przechowywane powinny być tylko te dane osobowe, które są niezbędne do zgłoszenia produktu niebezpiecznego, przez okres nieprzekraczający pięciu lat od wprowadzenia takich danych. Producenci i importerzy powinni prowadzić rejestr skarg konsumentów jedynie tak długo, jak jest to konieczne do celów niniejszego rozporządzenia. W przypadku gdy producenci i importerzy są osobami fizycznymi, powinni ujawniać swoje imiona i nazwiska, zapewniając tym samym możliwość zidentyfikowania produktu przez konsumenta do celów identyfikowalności.

(108) Zgodnie z art. 42 rozporządzenia (UE) 2018/1725 skonsultowano się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

---

1 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

2 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

3 Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) (Dz.U. L 201 z 31.7.2002, s. 37).

Rozdział I
Przepisy ogólne

Artykuł 1
Cel i przedmiot

1. Celem niniejszego rozporządzenia jest poprawa funkcjonowania rynku wewnętrznego, przy równoczesnym zapewnieniu wysokiego poziomu ochrony konsumentów.

2. W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się podstawowe przepisy dotyczące bezpieczeństwa produktów konsumpcyjnych wprowadzanych do obrotu lub udostępnianych na rynku.

Artykuł 2
Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do produktów, które wprowadza się do obrotu lub udostępnia się na rynku, w zakresie, w jakim prawo Unii nie zawiera mających taki sam cel przepisów szczególnych, które regulują bezpieczeństwo danych produktów.

   W przypadku gdy produkty podlegają szczególnym wymaganiom związanym z bezpieczeństwem nałożonym przez prawo Unii, niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do aspektów i ryzyk lub kategorii ryzyk nieobjętych tymi wymaganiami.

W odniesieniu do produktów podlegających szczególnym wymaganiom nałożonym przez unijne prawodawstwo harmonizacyjne zdefiniowane w art. 3 pkt 27:

a) rozdział II nie ma zastosowania w zakresie, w jakim dotyczy to ryzyka lub kategorii ryzyka objętych unijnym prawodawstwem harmonizacyjnym;

b) rozdział III sekcja 1, rozdziały V i VII oraz rozdziały IX–XI nie mają zastosowania.

2. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do:

a) produktów leczniczych do stosowania u ludzi ani do weterynaryjnych produktów leczniczych;

b) żywności;

c) pasz;

d) żywych roślin i zwierząt, organizmów zmodyfikowanych genetycznie oraz mikroorganizmów zmodyfikowanych genetycznie stosowanych w sposób ograniczony, a także do produktów z roślin i zwierząt bezpośrednio związanych z ich przyszłym rozmnażaniem;

e) produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i produktów pochodnych;

f) produktów ochrony roślin;

g) sprzętu wykorzystywanego przez konsumentów do przemieszczania się lub podróży, w przypadku gdy jest on obsługiwany bezpośrednio przez usługodawcę w ramach usługi transportowej świadczonej konsumentom i nie jest obsługiwany przez samych konsumentów;

h) statków powietrznych, o których mowa w art. 2 ust. 3 lit. d) rozporządzenia (UE) 2018/1139;

i) antyków.

3. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do produktów wprowadzanych do obrotu lub udostępnianych na rynku, niezależnie od tego, czy są nowe, używane, naprawione lub odnowione. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do produktów wymagających naprawy lub odnowienia przed użyciem, w przypadku gdy produkty te są wprowadzane do obrotu lub udostępniane na rynku oraz noszą wyraźne oznaczenie, że wymagają naprawy lub odnowienia przed użyciem.

4. Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla przepisów określonych w prawie Unii dotyczącym ochrony konsumentów.

5. Niniejsze rozporządzenie wykonuje się z należytym uwzględnieniem zasady ostrożności.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

1) „produkt” oznacza każdy przedmiot, połączony lub niepołączony z innymi przedmiotami, dostarczany lub udostępniany za wynagrodzeniem lub bez, w tym w ramach świadczenia usługi, który jest przeznaczony dla konsumentów lub którego konsumenci mogliby używać w dających się racjonalnie przewidzieć warunkach, nawet jeżeli nie jest dla nich przeznaczony;

2) „produkt bezpieczny” oznacza każdy produkt, który w zwykłych lub dających się racjonalnie przewidzieć warunkach używania, w tym w rzeczywistym czasie używania, nie stwarza jakiegokolwiek ryzyka lub jedynie minimalne ryzyko zgodne z jego używaniem, uważane za dopuszczalne i odpowiadające wysokiemu poziomowi ochrony zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów;

3) „produkt niebezpieczny” oznacza każdy produkt, który nie jest „produktem bezpiecznym”;

4) „ryzyko” oznacza połączenie prawdopodobieństwa wystąpienia niebezpieczeństwa powodującego szkodę oraz stopnia powagi tej szkody;

5) „poważne ryzyko” oznacza ryzyko, które na podstawie oceny ryzyka oraz z uwzględnieniem zwykłego i dającego się przewidzieć używania produktu uznaje się za ryzyko wymagające szybkiej interwencji organów nadzoru rynku, w tym w przypadkach, gdy skutki wystąpienia tego ryzyka nie są natychmiastowe;

6) „udostępnienie na rynku” oznacza dostarczenie produktu do celów dystrybucji, konsumpcji lub używania na rynku Unii w ramach działalności handlowej, odpłatnie lub nieodpłatnie;

7) „wprowadzenie do obrotu” oznacza udostępnienie produktu na rynku Unii po raz pierwszy;

8) „producent” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która wytwarza produkt lub która zleca zaprojektowanie lub wytworzenie produktu i sprzedaje ten produkt pod własną nazwą lub własnym znakiem towarowym;

9) „upoważniony przedstawiciel” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w Unii oraz otrzymała od producenta pisemne upoważnienie do występowania w jego imieniu w zakresie określonych zadań w odniesieniu do obowiązków producenta wynikających z niniejszego rozporządzenia;

10) „importer” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w Unii i wprowadza do obrotu w Unii produkt pochodzący z państwa trzeciego;

11) „dystrybutor” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną w łańcuchu dostaw, niebędącą producentem ani importerem, która udostępnia produkt na rynku;

12) „dostawca usług realizacji zamówień” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która świadczy, w ramach działalności handlowej, co najmniej dwie z następujących usług: magazynowanie, pakowanie, adresowanie i wysyłanie produktów, nie będąc ich właścicielem, z wyłączeniem usług pocztowych zdefiniowanych w art. 2 pkt 1 dyrektywy 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady[1], usług doręczania paczek zdefiniowanych w art. 2 pkt 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/644[2] oraz wszelkich innych usług pocztowych lub usług transportu towarów;

13) „podmiot gospodarczy” oznacza producenta, upoważnionego przedstawiciela, importera, dystrybutora, dostawcę usług realizacji zamówień lub każdą inną osobę fizyczną lub prawną podlegającą obowiązkom związanym z wytwarzaniem produktów lub udostępnianiem ich na rynku zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;

---

[1] Dyrektywa 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. dotycząca wspólnych zasad rozwoju wewnętrznego rynku usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług (Dz.U. L 15 z 21.21.1.1998, s. 14).

[2] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/644 z dnia 18 kwietnia 2018 r. w sprawie transgranicznych usług doręczania paczek, Dz.U. L 112 z 2 2.5.2018, s. 19).

14) „dostawca internetowej platformy handlowej” oznacza dostawcę usługi pośrednictwa wykorzystującej interfejs online, który umożliwia konsumentom zawieranie z przedsiębiorcami umów zawieranych na odległość na sprzedaż produktów;

15) „interfejs online” oznacza oprogramowanie, w tym stronę internetową, jej część lub aplikację, w tym aplikacje mobilne;

16) „umowa zawierana na odległość” oznacza umowę zawieraną na odległość zdefiniowaną w art. 2 pkt 7 dyrektywy 2011/83/UE;

17) „konsument” oznacza każdą osobę fizyczną działającą w celach, które nie mieszczą się w ramach jej działalności handlowej, gospodarczej, rzemieślniczej lub zawodowej;

18) „przedsiębiorca” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną – niezależnie od tego, czy jest to podmiot prywatny czy publiczny – która działa, w tym za pośrednictwem jakiejkolwiek osoby działającej w jej imieniu lub na jej rzecz, w celach związanych z jej działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub zawodową;

19) „norma europejska” oznacza normę europejską zdefiniowaną w art. 2 pkt 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 1025/2012;

20) „norma międzynarodowa” oznacza normę międzynarodową zdefiniowaną w art. 2 pkt 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1025/2012;

21) „norma krajowa” oznacza normę krajową zdefiniowaną w art. 2 pkt 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 1025/2012;

22) „europejska organizacja normalizacyjna” oznacza europejską organizację normalizacyjną wymienioną w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 1025/2012;

23) „nadzór rynku” oznacza działania wykonywane i środki podejmowane przez organy nadzoru rynku w celu zapewnienia, aby produkty spełniały wymagania określone w niniejszym rozporządzeniu;

24) „organ nadzoru rynku” oznacza organ wyznaczony przez państwo członkowskie na podstawie art. 10 rozporządzenia (UE) 2019/1020 jako odpowiedzialny za organizowanie i sprawowanie nadzoru rynku na terytorium tego państwa członkowskiego;

25) „odzyskanie” oznacza każdy środek mający na celu doprowadzenie do zwrotu produktu, który już został udostępniony konsumentowi;

26) „wycofanie z obrotu” oznacza każdy środek, którego celem jest zapobieżenie udostępnieniu na rynku produktu w danym łańcuchu dostaw;

27) „unijne prawodawstwo harmonizacyjne” oznacza przepisy Unii wymienione w załączniku I do rozporządzenia (UE) 2019/1020 oraz wszelkie inne przepisy Unii harmonizujące warunki oferowania produktów, do których to rozporządzenie ma zastosowanie;

28) „antyki” oznaczają produkty, takie jak przedmioty kolekcjonerskie lub dzieła sztuki, w odniesieniu do których konsumenci nie mogą w racjonalny sposób oczekiwać, że spełniają one aktualne normy bezpieczeństwa.

Artykuł 4

Sprzedaż na odległość

Produkty oferowane do sprzedaży online lub w inny sposób na odległość uważa się za udostępnione na rynku, jeżeli oferta jest skierowana do konsumentów w Unii. Oferta sprzedaży uznawana jest za skierowaną do konsumentów w Unii, jeżeli odpowiedni podmiot gospodarczy w jakikolwiek sposób kieruje swoją działalność do jednego lub większej liczby państw członkowskich.

Rozdział II
Wymagania bezpieczeństwa

Artykuł 5

Ogólne wymaganie bezpieczeństwa

Podmioty gospodarcze mogą wprowadzać do obrotu lub udostępniać na rynku tylko produkty bezpieczne.

Artykuł 6

Aspekty oceny bezpieczeństwa produktu

1. Podczas oceny, czy produkt jest produktem bezpiecznym, uwzględnia się w szczególności następujące aspekty:

   a) właściwości produktu, w tym jego projekt, właściwości techniczne, skład, opakowanie, instrukcję montażu oraz, w stosownych przypadkach, instrukcję dotyczącą instalacji, używania i konserwacji;

   b) oddziaływanie na inne produkty, w przypadku gdy można racjonalnie przewidzieć, że będzie on używany wraz z innymi produktami, w tym wzajemne połączenie tych produktów;

c) oddziaływanie, jakie inne produkty mogą mieć na produkt poddawany ocenie, w przypadku gdy można racjonalnie przewidzieć, że inne produkty będą używane wraz z tym produktem, w tym oddziaływanie przedmiotów niezintegrowanych, które mają determinować, zmieniać lub uzupełniać sposób działania produktu poddawanego ocenie, co musi zostać uwzględnione przy ocenie bezpieczeństwa produktu poddawanego ocenie;

d) sposób prezentacji produktu, oznakowania na produkcie, w tym oznakowania informujące, czy produkt jest odpowiedni dla dzieci w określonym wieku, ostrzeżenia i instrukcje jego bezpiecznego używania i utylizacji, a także inne wskazówki lub informacje na temat produktu;

e) kategorie konsumentów używających produktu, w szczególności poprzez ocenę ryzyka dla konsumentów podatnych na zagrożenia, takich jak dzieci, osoby starsze i osoby z niepełnosprawnościami, a także wpływ różnic wynikających z płci na zdrowie i bezpieczeństwo;

f) wygląd produktu, jeżeli mógłby on skłonić konsumentów do używania produktu w sposób inny niż ten, dla którego został on zaprojektowany, a w szczególności w przypadku, gdy:

   (i) produkt, który nie jest żywnością, przypomina ją, i można by go z nią pomylić ze względu na kształt, zapach, kolor, wygląd, opakowanie, oznakowanie, objętość, wielkość lub inne właściwości, w związku z czym istnieje możliwość wzięcia go do ust, ssania lub połknięcia przez konsumentów, zwłaszcza przez dzieci;

(ii) produkt, choć nie został zaprojektowany ani nie jest przeznaczony do użytku przez dzieci, mógłby być używany przez dzieci lub przypomina przedmiot powszechnie uznawany za atrakcyjny dla dzieci lub przeznaczony do użytku przez dzieci ze względu na sposób jego zaprojektowania, opakowanie lub właściwości;

g) gdy wymaga tego charakter produktu – odpowiednie właściwości cyberbezpieczeństwa niezbędne do ochrony produktu przed wpływami zewnętrznymi, w tym działających w złej wierze osób trzecich, w przypadku gdy taki wpływ mógłby oddziaływać na bezpieczeństwo produktu, w tym możliwość utraty połączenia;

h) gdy wymaga tego charakter produktu – ewoluujące, uczące się i predykcyjne funkcje produktu.

2. Wykonalność osiągnięcia wyższego poziomu bezpieczeństwa lub dostępność innych produktów o niższym stopniu ryzyka nie może stanowić podstaw do uznania danego produktu za produkt niebezpieczny.

Artykuł 7

Domniemanie zgodności z ogólnym wymaganiem bezpieczeństwa

1. Do celów niniejszego rozporządzenia produkt uznaje się za zgodny z ogólnym wymaganiem bezpieczeństwa określonym w art. 5 niniejszego rozporządzenia w następujących przypadkach:

   a) produkt jest zgodny z odpowiednimi normami europejskimi lub ich częściami, do których odniesienia opublikowano w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej zgodnie z art. 10 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 1025/2012, w zakresie ryzyk i kategorii ryzyk objętych tymi normami; lub

   b) w przypadku braku norm europejskich, o których mowa w lit. a) niniejszego ustępu, produkt spełnia wymagania krajowe w odniesieniu do ryzyk i kategorii ryzyka objętych wymaganiami w zakresie zdrowia i bezpieczeństwa określonymi w prawie krajowym państwa członkowskiego, w którym produkt jest udostępniany na rynku, pod warunkiem, że prawo to jest zgodne z prawem Unii.

2. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające szczegółowe wymagania bezpieczeństwa, które mają być objęte normami europejskimi, aby produkty zgodne z tymi normami europejskimi spełniały ogólne wymaganie bezpieczeństwa określony w art. 5. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 46 ust. 3.

3. Domniemanie zgodności z ogólnym wymaganiem bezpieczeństwa określone w ust. 1 nie uniemożliwia jednak organom nadzoru rynku podejmowania jakichkolwiek odpowiednich środków na podstawie niniejszego rozporządzenia w przypadku gdy istnieją dowody na to, że pomimo takiego domniemania produkt jest niebezpieczny.

Artykuł 8

Elementy dodatkowe do uwzględnienia w ocenie bezpieczeństwa produktu

1. Do celów art. 6 oraz w przypadku gdy domniemanie bezpieczeństwa określone w art. 7 nie ma zastosowania, przy ocenie, czy produkt jest bezpieczny, uwzględnia się w szczególności następujące elementy, gdy są dostępne:

   a) normy europejskie inne niż te, do których odniesienia opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zgodnie z art. 10 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 1025/2012;

   b) normy międzynarodowe;

c) umowy międzynarodowe;

d) dobrowolne programy certyfikacji lub podobne ramy oceny zgodności przeprowadzanej przez osobę trzecią, w szczególności opracowane w celu wsparcia prawa Unii;

e) zalecenia Komisji lub wytyczne dotyczące oceny bezpieczeństwa produktu;

f) normy krajowe opracowane w państwie członkowskim, w którym udostępniany jest produkt;

g) aktualny stan wiedzy i technologii, w tym opinie uznanych organów naukowych i komitetów ekspertów;

h) obowiązujące w danym sektorze kodeksy dobrej praktyki w odniesieniu do bezpieczeństwa produktów;

i) uzasadnione oczekiwania konsumentów w odniesieniu do bezpieczeństwa;

j) wymagania bezpieczeństwa przyjęte zgodnie z art. 7 ust. 2.

Rozdział III
Obowiązki podmiotów gospodarczych

SEKCJA 1

Artykuł 9

Obowiązki producentów

1. Wprowadzając swoje produkty do obrotu, producenci zapewniają, aby produkty te zostały zaprojektowane i wytworzone zgodnie z ogólnym wymaganiem bezpieczeństwa określonym w art. 5.

2. Przed wprowadzeniem swoich produktów do obrotu producenci przeprowadzają wewnętrzną analizę ryzyka oraz sporządzają dokumentację techniczną zawierającą co najmniej ogólny opis produktu i jego zasadnicze właściwości istotne dla oceny jego bezpieczeństwa.

   W stosownych przypadkach w odniesieniu do ryzyk związanych z danym produktem dokumentacja techniczna, o której mowa w akapicie pierwszym, musi również zawierać:

   a) analizę możliwych ryzyk związanych z produktem oraz rozwiązań stosowanych w celu wyeliminowania lub ograniczenia takich ryzyk, w tym wyniki ze sprawozdań dotyczących badań przeprowadzonych przez producenta lub przez inny podmiot w jego imieniu; oraz

b) wykaz odpowiednich norm europejskich, o których mowa w art. 7 ust. 1 lit. a), lub innych elementów, o których mowa w art. 7 ust. 1 lit. b) lub art. 8, zastosowanych w celu spełnienia ogólnego wymagania bezpieczeństwa określonego w art. 5.

W przypadku gdy normy europejskie, wymagania dotyczące zdrowia i bezpieczeństwa lub elementy, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8, zastosowano tylko częściowo, producenci wskazują, które części zastosowano.

3. Producenci zapewniają aktualność dokumentacji technicznej, o której mowa w ust. 2. Producenci przechowują tę dokumentację do dyspozycji organów nadzoru rynku przez dziesięć lat po wprowadzeniu produktu do obrotu i na żądanie udostępniają ją tym organom.

4. Producenci zapewniają wprowadzenie procedur mających na celu zapewnienie zgodności produktów produkowanych seryjnie z ogólnym wymaganiem bezpieczeństwa określonym w art. 5.

5. Producenci zapewniają, aby ich produkty były opatrzone numerem typu, partii lub serii lub posiadały inny widoczny i czytelny dla konsumenta element umożliwiający ich identyfikację, lub w przypadku gdy wielkość lub charakter produktu to uniemożliwiają - aby wymagane informacje były umieszczone na opakowaniu lub w dokumencie dołączonym do produktu.

6. Producenci podają swoje imię i nazwisko lub swoją nazwę, zarejestrowaną nazwę handlową lub zarejestrowany znak towarowy, swój adres pocztowy i elektroniczny oraz adres pocztowy lub elektroniczny pojedynczego punktu kontaktowego, pod którym można się z nimi skontaktować, jeżeli różni się on od adresu producenta. Informacje te umieszcza się na produkcie, a jeżeli nie jest to możliwe – na opakowaniu lub w dokumencie dołączonym do produktu.

7. Producenci zapewniają dołączenie do swojego produktu jasnych instrukcji i informacji na temat bezpieczeństwa w języku łatwo zrozumiałym przez konsumentów, określonym przez państwo członkowskie, w którym dany produkt jest udostępniany. Wymaganie to nie ma zastosowania w przypadku gdy produkt może być używany bezpiecznie i w sposób zamierzony przez producenta bez takich instrukcji i informacji na temat bezpieczeństwa.

8. W przypadku gdy producent stwierdzi lub ma powody, by przypuszczać na podstawie posiadanych przez niego informacji że produkt wprowadzony przez niego do obrotu jest produktem niebezpiecznym, dany producent natychmiast:

   a) podejmuje środki naprawcze niezbędne do skutecznego doprowadzenia do zgodności produktu z wymaganiami, w tym do jego wycofania z obrotu lub odzyskania, w zależności od przypadku;

   b) informuje o tym konsumentów, zgodnie z art. 35 lub 36, lub zgodnie z oboma tymi artykułami; oraz

   c) informuje o tym za pośrednictwem portalu Safety Business Gateway organy nadzoru rynku państw członkowskich, w których produkt został udostępniony na rynku.

Do celów akapitu pierwszego lit. b) i c) producent podaje szczegółowe informacje, w szczególności na temat ryzyka dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów oraz podjętych już środków naprawczych, a także – jeśli są dostępne – informacje na temat ilości produktów znajdujących się nadal w obrocie, w podziale na państwa członkowskie.

9. Komisja zapewnia, aby informacje mające na celu ostrzeganie konsumentów mogły być przekazywane przez producentów za pośrednictwem portalu Safety Business Gateway oraz były udostępniane konsumentom na portalu Safety Gate bez zbędnej zwłoki.

10. Producenci zapewniają, aby inne podmioty gospodarcze, osoby odpowiedzialne oraz dostawcy internetowych platform handlowych w danym łańcuchu dostaw byli terminowo informowani o wszelkich stwierdzonych przez nich problemach związanych z bezpieczeństwem.

11. Producenci podają do wiadomości publicznej kanały komunikacji – takie jak numer telefonu, adres poczty elektronicznej lub wyodrębniona część ich strony internetowej, z uwzględnieniem potrzeb w zakresie dostępności osób z niepełnosprawnościami – umożliwiające konsumentom składanie skarg oraz informowanie producentów o wypadkach lub problemach związanych z bezpieczeństwem, których doświadczyli z danym produktem.

12. Producenci badają otrzymane skargi i informacje dotyczące wypadków, które dotyczą bezpieczeństwa produktów udostępnionych przez nich na rynku i w odniesieniu do których skarżący podniósł zarzut, że są niebezpieczne, oraz prowadzą wewnętrzny rejestr tych skarg, a także rejestr przypadków odzyskania produktu i środków naprawczych podjętych w celu zapewnienia zgodności produktu.

13. W wewnętrznym rejestrze skarg przechowuje się tylko te dane osobowe, które są dla producenta niezbędne do zbadania skargi dotyczącej produktu, wobec którego podniesiono zarzut, że jest niebezpieczny. Takie dane przechowuje się tylko tak długo, jak jest to niezbędne do celów zbadania skargi i w każdym wypadku nie dłużej niż pięć lat po dniu ich wprowadzenia.

Artykuł 10

Obowiązki upoważnionych przedstawicieli

1. Producent może wyznaczyć upoważnionego przedstawiciela, udzielając mu pisemnego upoważnienia.

2. Upoważniony przedstawiciel wykonuje zadania określone w upoważnieniu otrzymanym od producenta. Upoważniony przedstawiciel na żądanie organów nadzoru rynku przekazuje im kopię swojego upoważnienia. Upoważnienie pozwala upoważnionemu przedstawicielowi na wykonywanie co najmniej następujących zadań:

   a) przekazywanie organowi nadzoru rynku, na uzasadnione żądanie tego organu, wszelkich informacji i dokumentów w języku urzędowym zrozumiałym dla tego organu niezbędnych do wykazania bezpieczeństwa produktu;

   b) w przypadku gdy upoważniony przedstawiciel stwierdzi lub ma powody, by przypuszczać, że dany produkt jest produktem niebezpiecznym – informowanie o tym producenta;

c) informowanie właściwych organów krajowych o wszelkich działaniach podjętych w celu wyeliminowania ryzyk, jakie stwarzają produkty objęte ich upoważnieniem, poprzez zgłoszenie na portalu Safety Business Gateway w przypadku gdy informacje te nie zostały już przekazane przez producenta lub na polecenie producenta;

d) na żądanie właściwych organów krajowych – podejmowanie z nimi współpracy w działaniach podjętych w celu skutecznego wyeliminowania ryzyk, jakie stwarzają produkty objęte ich upoważnieniem.

Artykuł 11

Obowiązki importerów

1. Przed wprowadzeniem produktu do obrotu importerzy zapewniają, aby produkt był zgodny z ogólnym wymaganiem bezpieczeństwa określonym w art. 5 oraz aby producent spełnił wymagania określone w art. 9 ust. 2, 5 i 6.

2. W przypadku gdy importer stwierdzi lub ma powody, by przypuszczać, na podstawie informacji będących w jego posiadaniu, że produkt nie jest zgodny z art. 5 i art. 9 ust. 2, 5 i 6, nie wprowadza tego produktu do obrotu, dopóki nie będzie on zgodny z wymaganiami. Ponadto w przypadku gdy produkt jest produktem niebezpiecznym, importer natychmiast informuje o tym producenta oraz zapewnia poinformowanie o tym organów nadzoru rynku za pośrednictwem portalu Safety Business Gateway.

3. Importerzy podają swoje imię i nazwisko lub nazwę, zarejestrowaną nazwę handlową lub zarejestrowany znak towarowy, swój adres pocztowy i elektroniczny oraz adres pocztowy lub elektroniczny pojedynczego punktu kontaktowego, pod którym można się z nimi skontaktować, jeżeli różni się od adresu importera. Informacje te umieszcza się na produkcie, a w przypadku gdy nie jest to możliwe – na opakowaniu lub w dokumencie dołączonym do produktu. Importerzy zapewniają, aby dodatkowe etykiety nie utrudniały odczytania informacji wymaganych na mocy prawa Unii umieszczonych na etykiecie przez producenta.

4. Importerzy zapewniają, aby do importowanego przez nich produktu były dołączone jasne instrukcje i informacje na temat bezpieczeństwa w języku łatwo zrozumiałym dla konsumentów, określonym przez państwo członkowskie, w którym produkt jest udostępniany na rynku, z wyjątkiem sytuacji, w których produkt może być używany bezpiecznie i w sposób zamierzony przez producenta bez takich instrukcji i informacji na temat bezpieczeństwa.

5. Importerzy zapewniają, aby w czasie, gdy ponoszą odpowiedzialność za produkt, warunki jego przechowywania i transportu nie zagrażały zgodności produktu z ogólnym wymaganiem dotyczącym bezpieczeństwa określonym w art. 5 oraz zgodności produktu z art. 9 ust. 5 i 6.

6. Importerzy przechowują kopię dokumentacji technicznej, o której mowa w art. 9 ust. 2, do dyspozycji organów nadzoru rynku przez okres 10 lat po wprowadzeniu produktu do obrotu oraz zapewniają, aby dokumenty, o których mowa w art. 9 ust. 2, mogły być udostępniane tym organom na żądanie.

7. Importerzy współpracują z organami nadzoru rynku i producentem w celu zapewnienia bezpieczeństwa produktu.

8. W przypadku gdy importer, który na podstawie posiadanych informacji stwierdzi lub ma powody, by przypuszczać, że produkt wprowadzony przez niego do obrotu jest produktem niebezpiecznym, dany importer natychmiast:

   a) informuje o tym producenta;

   b) zapewnia, aby podjęto środki naprawcze niezbędne do skutecznego doprowadzenia do zgodności produktu z wymaganiami, w tym, w stosownych przypadkach, do jego wycofania z obrotu lub odzyskania; w przypadku gdy nie podjęto takich środków, musi je natychmiast podjąć importer;

   c) zapewnia, aby konsumenci zostali natychmiast o tym poinformowani, zgodnie z art. 35 lub 36, lub zgodnie z oboma tymi artykułami; oraz

   d) informuje o tym organy nadzoru rynku państw członkowskich, w których produkt został udostępniony na rynku, za pośrednictwem portalu Safety Business Gateway.

Do celów akapitu pierwszego lit. c) i d) importer podaje szczegółowe informacje, w szczególności na temat ryzyka dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów oraz podjętych już środków naprawczych, a także – jeśli są dostępne – informacje na temat ilości produktów znajdujących się nadal w obrocie, w podziale na państwa członkowskie.

9. Importerzy weryfikują, czy kanały komunikacji, o których mowa w art. 9 ust. 11, są publicznie dostępne dla konsumentów, umożliwiając im składanie skarg i zgłaszanie wszelkich wypadków lub problemów związanych z bezpieczeństwem, których doświadczyli w odniesieniu do produktu. Jeżeli takie kanały nie są dostępne, muszą je zapewnić importerzy, uwzględniając potrzeby w zakresie dostępności osób z niepełnosprawnościami.

10. Importerzy analizują złożone skargi i otrzymane informacje na temat wypadków związanych z bezpieczeństwem produktów, które udostępnili na rynku i w odniesieniu do których skarżący podnosi zarzut, że są niebezpieczne, oraz wprowadzają te skargi, a także przypadki odzyskania produktu oraz środki naprawcze podjęte w celu zapewnienia zgodności produktu, do rejestru, o którym mowa w art. 9 ust. 12, lub do swojego własnego rejestru wewnętrznego. Importerzy na bieżąco informują producenta, dystrybutorów oraz, w stosownych przypadkach, dostawców usług realizacji zamówień i dostawców internetowych platform handlowych o prowadzonej analizie i jej wynikach.

11. W rejestrze skarg przechowuje się wyłącznie te dane osobowe, które są niezbędne importerowi do zbadania skargi dotyczącej produktu, wobec którego podniesiono zarzut, że jest niebezpieczny. Dane te przechowuje się tylko tak długo, jak jest to niezbędne do celów analizy, a w każdym wypadku nie dłużej niż przez pięć lat po dniu ich wprowadzenia.

Artykuł 12

Obowiązki dystrybutorów

1. Przed udostępnieniem produktu na rynku dystrybutorzy weryfikują, czy producent oraz, w stosownych przypadkach, importer spełnili, w zależności od przypadku, wymagania określone w art. 9 ust. 5, 6 i 7 oraz art. 11 ust. 3 i 4.

2. Dystrybutorzy zapewniają, aby w czasie, gdy ponoszą odpowiedzialność za produkt, warunki jego przechowywania lub transportu nie zagrażały zgodności produktu z ogólnym wymaganiem bezpieczeństwa określonym w art. 5 oraz zgodności produktu, w zależności od przypadku, z wymaganiami określonymi w art. 9 ust. 5, 6 i 7 oraz art. 11 ust. 3 i 4.

3. W przypadku gdy dystrybutor, który na podstawie posiadanych informacji stwierdzi lub ma powody, by przypuszczać, że produkt nie jest zgodny, w zależności od przypadku, z wymaganiami art. 5, art. 9 ust. 5, 6 i 7 oraz art. 11 ust. 3 i 4, nie udostępnia tego produktu na rynku, dopóki nie będzie on zgodny z wymaganiami.

4. W przypadku gdy dystrybutor, który na podstawie posiadanych informacji stwierdzi lub ma powody, by przypuszczać, że produkt udostępniony przez niego na rynku jest produktem niebezpiecznym lub nie jest zgodny, w zależności od przypadku, z wymaganiami art. 9 ust. 5, 6 i 7 oraz art. 11 ust. 3 i 4, dany dystrybutor:

a) natychmiast informuje o tym producenta lub importera, stosownie do przypadku;

b) zapewnia, aby podjęto środki naprawcze niezbędne do skutecznego doprowadzenia produktu do zgodności z wymaganiami, w tym, potrzeby stosownych przypadkach, do jego wycofania z obrotu lub odzyskania; oraz

c) zapewnia, aby organy nadzoru rynku państw członkowskich, w których produkt został udostępniony na rynku, zostały o tym natychmiast poinformowane za pośrednictwem portalu Safety Business Gateway.

Do celów akapitu pierwszego lit. b) i c) dystrybutor podaje odpowiednie dostępne mu szczegółowe informacje na temat ryzyka dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów, liczby produktów, których to dotyczy, oraz podjętych już środków naprawczych.

Artykuł 13

Przypadki, w których obowiązki producentów mają zastosowanie do innych osób

1. Osobę fizyczną lub prawną uznaje się za producenta do celów niniejszego rozporządzenia i podlega ona obowiązkom producenta określonym w art. 9, w przypadku gdy ta osoba fizyczna lub prawna wprowadza produkt do obrotu pod nazwą lub znakiem towarowym danej osoby fizycznej lub prawnej.

2. Osobę fizyczną lub prawną inną niż producent, która wprowadza w produkcie istotną modyfikację, uznaje się za producenta do celów niniejszego rozporządzenia i podlega ona obowiązkom producenta określonym w art. 9 w odniesieniu do części produktu, której dotyczy modyfikacja, lub w odniesieniu do całego produktu, jeżeli istotna modyfikacja ma wpływ na jego bezpieczeństwo.

3. Modyfikacja produktu, za pomocą środków fizycznych lub cyfrowych, uznaje się za istotną, w przypadku gdy ma ona wpływ na bezpieczeństwo produktu oraz spełnione są następujące kryteria:

   a) modyfikacja polega na zmianie produktu w sposób, którego nie przewidziano we wstępnej ocenie ryzyka produktu;

b) z powodu modyfikacji zmienił się charakter zagrożenia, powstało nowe zagrożenie lub wzrósł poziom ryzyka; oraz

c) modyfikacji na własny użytek nie wprowadzili sami konsumenci ani nikt w ich imieniu.

Artykuł 14

Wewnętrzne procesy dotyczące bezpieczeństwa produktów

Podmioty gospodarcze zapewniają wprowadzenie wewnętrznych procesów dotyczących bezpieczeństwa produktów, umożliwiających im spełnienie odpowiednich wymagań niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 15

Współpraca podmiotów gospodarczych z organami nadzoru rynku

1. Podmioty gospodarcze współpracują z organami nadzoru rynku w zakresie działań, które mogłyby wyeliminować lub ograniczyć ryzyko stwarzane przez produkty udostępnione na rynku przez te podmioty.

2. Na żądanie organu nadzoru rynku podmiot gospodarczy dostarcza mu wszelkich niezbędnych informacji, w szczególności:

   a) pełny opis ryzyka stwarzanego przez produkt, związanych z nim skarg i znanych wypadków; oraz

   b) opis środków naprawczych podjętych w celu zareagowania na ryzyko.

3. Na żądanie podmioty gospodarcze określają również i przekazują następujące odpowiednie informacje o produkcie, które umożliwiają ich identyfikowalność:

   a) każdy podmiot gospodarczy, który dostarczył im produkt lub część, komponent lub oprogramowanie wbudowane w produkt; oraz

   b) każdy podmiot gospodarczy, któremu dostarczyły produkt.

4. Podmioty gospodarcze muszą być w stanie podać informacje, o których mowa w ust. 2, przez okres dziesięciu lat po dostarczeniu im produktu lub po dostarczeniu przez nie produktu, stosownie do przypadku.

5. Podmioty gospodarcze muszą być w stanie podać informacje, o których mowa w ust. 3, przez okres sześciu lat po dostarczeniu im produktu lub części, komponentu lub oprogramowania wbudowanego w produkt lub po dostarczeniu przez nie produktu, stosownie do przypadku.

6. Organy nadzoru rynku mogą zażądać od podmiotów gospodarczych przedkładania regularnych sprawozdań z realizacji działań oraz mogą decydować, czy lub kiedy środek naprawczy można uznać za zrealizowany.

Artykuł 16

Osoba odpowiedzialna za produkty wprowadzane do obrotu w Unii

1. Produkt objęty niniejszym rozporządzeniem nie może być wprowadzany do obrotu, jeżeli nie istnieje podmiot gospodarczy mający miejsce zamieszkania lub siedzibę w Unii, który odpowiada za zadania określone w art. 4 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2019/1020 w odniesieniu do tego produktu. Art. 4 ust. 2 i 3 tego rozporządzenia ma zastosowanie do produktów objętych niniejszym rozporządzeniem. Do celów niniejszego rozporządzenia odniesienia do „unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego” i „mającego zastosowanie unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego” w art. 4 ust. 3 tego rozporządzenia odczytuje się jako odniesienia do „niniejszego rozporządzenia”.

2. Bez uszczerbku dla jakichkolwiek obowiązków podmiotów gospodarczych wynikających z niniejszego rozporządzenia podmiot gospodarczy, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, oprócz zadań, o których mowa w art. 4 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2019/1020, oraz w celu zapewnienia bezpieczeństwa produktu, za który jest odpowiedzialny, w stosownych przypadkach w odniesieniu do możliwego ryzyka związanego z produktem, regularnie sprawdza, czy:

a) produkt jest zgodny z dokumentacją techniczną, o której mowa w art. 9 ust. 4 niniejszego rozporządzenia;

b) produkt spełnia wymagania przewidziane w art. 9 ust. 5, 6 i 7 niniejszego rozporządzenia.

Na żądanie organów nadzoru rynku podmiot gospodarczy, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, przekazuje dowody potwierdzające przeprowadzenie sprawdzenia.

3. Nazwę, zarejestrowaną nazwę handlową lub zarejestrowany znak towarowy oraz dane kontaktowe, w tym adres pocztowy i elektroniczny, podmiotu gospodarczego, o którym mowa w ust. 1, podaje się na produkcie lub na jego opakowaniu, paczce lub w dołączonym dokumencie.

Artykuł 17

Informacje dla podmiotów gospodarczych

1. Komisja bezpłatnie przekazuje podmiotom gospodarczym ogólne informacje dotyczące niniejszego rozporządzenia.

2. Państwa członkowskie przekazują podmiotom gospodarczym, na ich wniosek i nieodpłatnie, szczegółowe informacje dotyczące wykonania niniejszego rozporządzenia na poziomie krajowym oraz przepisów krajowych dotyczących bezpieczeństwa produktów, mających zastosowanie do produktów objętych niniejszym rozporządzeniem. W tym celu stosuje się art. 4 ust. 1 i 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/515[1].

   Komisja przyjmuje szczegółowe wytyczne dla podmiotów gospodarczych – uwzględniając w szczególności potrzeby tych podmiotów, które kwalifikują się jako MŚP, w tym mikroprzedsiębiorstwa – dotyczące sposobu wypełniania obowiązków określonych w niniejszym rozporządzeniu.

[1] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/515 z dnia 19 marca 2019 r. w sprawie wzajemnego uznawania towarów zgodnie z prawem wprowadzonych do obrotu w innym państwie członkowskim oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 764/2008 (Dz.U. L 91 z 29.3.2019, s. 1).

Artykuł 18

Szczególne wymagania dotyczące identyfikowalności niektórych produktów, kategorii lub grup produktów

1. W przypadku niektórych produktów, kategorii lub grup produktów, które mogłyby stanowić poważne ryzyko dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów, jak wynika z wypadków zarejestrowanych na portalu Safety Business Gateway, danych statystycznych Safety Gate, rezultatów wspólnych działań w zakresie bezpieczeństwa produktów oraz innych odpowiednich wskaźników lub dowodów, a także po konsultacji z Siecią ds. Bezpieczeństwa Konsumentów, odpowiednimi grupami ekspertów oraz zainteresowanymi podmiotami, Komisja może ustanowić system identyfikowalności do stosowania przez podmioty gospodarcze, które wprowadzają do obrotu lub udostępniają na rynku takie produkty.

2. System identyfikowalności obejmuje zbieranie i przechowywanie danych, w tym w formie elektronicznej, umożliwiających identyfikację produktu, jego elementów lub podmiotów gospodarczych uczestniczących w łańcuchu dostaw tego produktu, a także sposoby prezentacji i dostępu do tych danych, w tym umieszczania nośnika danych na produkcie, jego opakowaniu lub na dołączonych do niego dokumentach.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 45, aby uzupełnić niniejsze rozporządzenie w odniesieniu do:

a) określenia produktów, kategorii lub grup produktów, lub elementów, które mogłyby stanowić poważne ryzyko dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów, o którym mowa w ust. 1; Komisja określa w odpowiednich aktach delegowanych, czy zastosowała metodę analizy ryzyka przewidzianą w decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2019/417[1] lub, jeżeli metoda ta nie jest odpowiednia dla danego produktu, podaje szczegółowy opis zastosowanej metody;

b) określenia rodzaju danych, które podmioty gospodarcze mają zbierać i przechowywać w ramach systemu identyfikowalności, o którym mowa w ust. 2;

c) określenia sposobów prezentacji i dostępu do danych, w tym umieszczania na produkcie, jego opakowaniu lub na dołączonych do niego dokumentach nośnika danych, o którym mowa w ust. 2;

d) określenia podmiotów, które mają dostęp do danych, o których mowa w lit. b), w tym konsumentów, podmiotów gospodarczych, dostawców internetowych platform handlowych, właściwych organów krajowych, Komisji i organizacji interesu publicznego lub wszelkich organizacji działających w ich imieniu, a także określenia rodzaju danych, do których podmioty te mają mieć dostęp.

---

[1] Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2019/417 z dnia 8 listopada 2018 r. ustanawiająca wytyczne dotyczące zarządzania unijnym systemem szybkiej informacji „RAPEX" utworzonym na mocy art. 12 dyrektywy 2001/95/WE w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów oraz funkcjonującym w jego ramach systemem zgłoszeń (Dz.U. L 73 z 15.3.2019, s. 121).

4. Organy nadzoru rynku, konsumenci, podmioty gospodarcze i inne właściwe podmioty muszą mieć bezpłatny dostęp do danych, o których mowa w ust. 3, na podstawie przysługujących im odpowiednich praw dostępu określonych w mającym zastosowanie akcie delegowanym przyjętym na podstawie ust. 3 lit. d).

5. Komisja, przyjmując środki, o których mowa w ust. 3, uwzględnia:

a) efektywność kosztową środków, w tym ich skutki dla przedsiębiorstw, w szczególności dla MŚP;

b) odpowiednie ramy czasowe umożliwiające podmiotom gospodarczym przygotowanie się do tych środków; oraz

c) kompatybilność i interoperacyjność z innymi systemami identyfikowalności produktów już ustanowionymi na poziomie Unii lub poziomie międzynarodowym.

SEKCJA 2

Artykuł 19

Obowiązki podmiotów gospodarczych w przypadku sprzedaży na odległość

W przypadku gdy podmioty gospodarcze udostępniają produkty na rynku w internecie lub w inny sposób na odległość, oferta tych produktów musi zawierać w sposób jasny i widoczny co najmniej następujące informacje:

a) imię i nazwisko lub nazwę, zarejestrowaną nazwę handlową lub zarejestrowany znak towarowy producenta oraz adres pocztowy i elektroniczny, pod którym można się z nim skontaktować;

b) w przypadku gdy producent nie ma miejsca zamieszkania lub siedziby w Unii – imię i nazwisko lub nazwę, adres pocztowy i elektroniczny osoby odpowiedzialnej w rozumieniu art. 16 ust. 1 niniejszego rozporządzenia lub art. 4 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/1020;

c) informacje umożliwiające identyfikację produktu, w tym jego obraz, rodzaj, a także inne identyfikatory produktu; oraz

d) wszelkie ostrzeżenia lub informacje na temat bezpieczeństwa, które powinny być umieszczone na lub opakowaniu, lub zawarte w dołączonym dokumencie towarzyszącym zgodnie z niniejszym rozporządzeniem lub mającym zastosowanie unijnym prawodawstwem harmonizacyjnym, w języku łatwo zrozumiałym dla konsumentów, określonym przez państwo członkowskie, w którym produkt jest udostępniany na rynku.

Artykuł 20

Obowiązki podmiotów gospodarczych w razie wypadków związanych z bezpieczeństwem produktów

1. Producent zapewnia, aby wypadek spowodowany przez produkt wprowadzony do obrotu lub udostępniony na rynku zgłoszono właściwym organom państwa członkowskiego, w którym miał miejsce wypadek, za pośrednictwem Safety Business Gateway, bez zbędnej zwłoki od momentu, gdy producent dowiedział się o wypadku. Zgłoszenie musi zawierać rodzaj i numer identyfikacyjny produktu, a także okoliczności wypadku, jeżeli są znane. Producent przekazuje właściwym organom na żądanie inne odpowiednie informacje.

2. Do celów ust. 1 producent powiadamia właściwe organy o zdarzeniach związanych z używaniem produktu, które spowodowały śmierć człowieka lub poważne negatywne skutki dla jego zdrowia i bezpieczeństwa, stałe lub tymczasowe, w tym obrażenia, inne szkody dla organizmu, choroby i przewlekłe skutki zdrowotne.

3. Importerzy i dystrybutorzy mający wiedzę o wypadku spowodowanym przez produkt, który wprowadzili do obrotu lub udostępnili na rynku, bez zbędnej zwłoki informują o tym producenta. Producent dokonuje zgłoszenia zgodnie z ust. 1 lub poleca importerowi lub jednemu z dystrybutorów dokonanie zgłoszenia.

4. W przypadku gdy producent produktu nie ma miejsca zamieszkania lub siedziby w Unii, osoba odpowiedzialna w rozumieniu art. 16 ust. 1 niniejszego rozporządzenia lub art. 4 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/1020, która wie o wypadku, zapewnia dokonanie zgłoszenia.

Artykuł 21

Informacje w formacie elektronicznym

Bez uszczerbku dla art. 9 ust. 5, 6 i 7, art. 11 ust. 3, art. 16 ust. 3 oraz odpowiednich przepisów unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego podmioty gospodarcze mogą dodatkowo udostępniać informacje, o których mowa w tych przepisach, w formacie cyfrowym za pomocą rozwiązań elektronicznych wyraźnie widocznych na produkcie lub, gdy nie jest to możliwe, na jego opakowaniu lub w dokumencie dołączonym do produktu. Informacje te podaje się w języku łatwo zrozumiałym dla konsumentów, określonym przez państwo członkowskie, w którym produkt jest udostępniany na rynku, w tym w formatach dostępnych dla osób z niepełnosprawnościami.

Rozdział IV
Dostawcy internetowych platform handlowych

Artykuł 22

Szczególne obowiązki dostawców internetowych platform handlowych związane z bezpieczeństwem produktów

1. Bez uszczerbku dla ogólnych obowiązków przewidzianych w art. 11 rozporządzenia (UE) 2022/2065 dostawcy internetowych platform handlowych wyznaczają pojedynczy punkt kontaktowy umożliwiający bezpośrednią komunikację drogą elektroniczną z organami nadzoru rynku państw członkowskich na temat problemów związanych z bezpieczeństwem produktów, w szczególności w celu powiadamiania o nakazach wydanych zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu.

   Dostawcy internetowych platform handlowych rejestrują się na portalu Safety Gate oraz podają na portalu Safety Gate informacje dotyczące ich pojedynczego punktu kontaktowego.

2. Bez uszczerbku dla ogólnych obowiązków przewidzianych w art. 12 rozporządzenia (UE) 2022/2065 dostawcy internetowych platform handlowych wyznaczają pojedynczy punkt kontaktowy, aby umożliwić konsumentom bezpośrednią i szybką komunikację z nimi w związku z kwestiami bezpieczeństwa produktów.

3. Dostawcy internetowych platform handlowych zapewniają wprowadzenie wewnętrznych procedur dotyczących bezpieczeństwa produktów, tak aby bez zbędnej zwłoki spełnić odpowiednie wymagania niniejszego rozporządzenia.

4. W przypadku uprawnień powierzonych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 14 rozporządzenia (UE) 2019/1020, państwa członkowskie powierzają swoim organom nadzoru rynku niezbędne uprawnienia – w odniesieniu do konkretnych treści odnoszących się do oferty produktu niebezpiecznego – do wydania nakazu zobowiązującego dostawców internetowych platform handlowych, aby usunęli takie treści ze swojego interfejsu online, uniemożliwili dostęp do nich lub wyświetlali wyraźne ostrzeżenie. Takie nakazy wydaje się zgodnie z minimalnymi warunkami określonymi w artykule 9 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2022/2065.

   Dostawcy internetowych platform handlowych podejmują niezbędne środki w celu otrzymywania i przetwarzania nakazów wydawanych na podstawie niniejszego ustępu oraz podejmują działania bez zbędnej zwłoki, a w każdym razie w ciągu dwóch dni roboczych od otrzymania nakazu. Dostawcy internetowych platform handlowych informują drogą elektroniczną organ nadzoru rynku wydający nakaz o nadaniu skuteczności nakazowi, korzystając z danych kontaktowych organu nadzoru rynku opublikowanych na portalu Safety Gate.

5. Nakazy wydane na podstawie ust. 4 mogą wymagać od dostawcy internetowej platformy handlowej, aby w wyznaczonym terminie usunął ze swojego interfejsu online wszystkie identyczne treści odnoszące się do oferty danego produktu niebezpiecznego, uniemożliwił dostęp do nich lub wyświetlił wyraźne ostrzeżenie, pod warunkiem że wyszukiwanie danych treści ogranicza się do informacji określonych w nakazie i nie wymaga od dostawcy internetowej platformy handlowej przeprowadzenia niezależnej oceny tych treści oraz że wyszukiwanie i usuwanie można przeprowadzić w proporcjonalny sposób za pomocą wiarygodnie funkcjonujących zautomatyzowanych narzędzi.

6. Dostawcy internetowych platform handlowych uwzględniają regularne informacje o produktach niebezpiecznych zgłaszane przez organy nadzoru rynku zgodnie z art. 26, otrzymywane za pośrednictwem portalu Safety Gate, do celów stosowania swoich dobrowolnych środków służących, w stosownych przypadkach, wykrywaniu, identyfikowaniu, usuwaniu treści odnoszących się do ofert produktów niebezpiecznych na danej platformie lub uniemożliwianiu dostępu do takich treści, w tym z wykorzystaniem interoperacyjnego interfejsu portalu Safety Gate zgodnie z art. 34. Dostawcy internetowych platform handlowych informują organ, który dokonał zgłoszenia w systemie wczesnego ostrzegania Safety Gate, o podjętych działaniach, korzystając z danych kontaktowych organu nadzoru rynku opublikowanych na portalu Safety Gate.

7. Do celów zgodności z art. 31 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2022/2065, w odniesieniu do bezpieczeństwa produktów dostawcy internetowych platform handlowych muszą korzystać co najmniej z portalu Safety Gate.

8. Dostawcy internetowych platform handlowych, bez zbędnej zwłoki, a w każdym razie w ciągu trzech dni roboczych od otrzymania zawiadomienia, rozpatrują zawiadomienia dotyczące bezpieczeństwa produktów oferowanych do sprzedaży online za pośrednictwem ich usług, otrzymane zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) 2022/2065.

9. Do celów spełnienia wymagań określonych w art. 31 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) 2022/2065 w przypadku informacji o bezpieczeństwie produktów dostawcy internetowych platform handlowych projektują i organizują swój interfejs online w taki sposób, aby umożliwić przedsiębiorcom oferującym produkt podanie co najmniej następujących informacji w odniesieniu do każdego oferowanego produktu oraz zapewnić wyświetlanie tych informacji lub udostępnianie ich konsumentom w inny łatwy sposób w ofercie produktu wystawionego na sprzedaż:

   a) imię i nazwisko lub nazwę, zarejestrowaną nazwę handlową lub zarejestrowany znak towarowy producenta oraz adres pocztowy i adres poczty elektronicznej, pod którym można się skontaktować z producentem;

   b) w przypadku gdy producent nie ma miejsca zamieszkania lub siedziby w Unii – imię i nazwisko lub nazwę, adres pocztowy i adres poczty elektronicznej osoby odpowiedzialnej w rozumieniu art. 16 ust. 1 niniejszego rozporządzenia lub art. 4 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/1020;

   c) informacje umożliwiające identyfikację produktu, w tym jego obraz, rodzaj, a także wszelkie inne identyfikatory produktu; oraz

d) wszelkie ostrzeżenia lub informacje na temat bezpieczeństwa, które muszą być umieszczone na produkcie lub być do niego dołączone zgodnie z niniejszym rozporządzeniem lub mającym zastosowanie unijnym prawodawstwem harmonizacyjnym, w języku łatwo zrozumiałym dla konsumentów, określonym przez państwo członkowskie, w którym produkt jest udostępniany na rynku.

10. Wewnętrzne procedury, o których mowa w ust. 3, muszą obejmować mechanizmy, które umożliwiają przedsiębiorcom dostarczenie:

a) informacji zgodnie z ust. 9 niniejszego artykułu, w tym informacji o producencie mającym miejsce zamieszkania lub siedzibę w Unii lub, w stosownych przypadkach, o osobie odpowiedzialnej w rozumieniu art. 16 ust. 1 niniejszego rozporządzenia lub art. 14 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/1020; oraz

b) oświadczenia, w którym zobowiązują się do oferowania wyłącznie produktów zgodnych z niniejszym rozporządzeniem oraz dodatkowych informacji identyfikacyjnych, zgodnie z art. 30 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2022/2065, stosownie do przypadku.

11. W celu zapewnienia zgodności z art. 23 rozporządzenia (UE) 2022/2065 dotyczącym bezpieczeństwa produktów dostawcy internetowych platform handlowych zawieszają, w rozsądnym terminie i po uprzednim ostrzeżeniu, świadczenie swoich usług tym przedsiębiorcom, którzy często oferują produkty niezgodne z niniejszym rozporządzeniem.

12. Dostawcy internetowych platform handlowych współpracują z organami nadzoru rynku, z przedsiębiorcami oraz z odpowiednimi podmiotami gospodarczymi w celu ułatwienia wszelkich działań podejmowanych w celu wyeliminowania lub, jeżeli nie jest to możliwe, ograniczania ryzyka, jakie stwarza produkt, który jest lub był oferowany online za pośrednictwem ich usług.

W szczególności dostawcy internetowych platform handlowych:

a) zapewniają dostarczanie konsumentom odpowiednich i terminowych informacji, w tym poprzez:

(i) bezpośrednie powiadomienie wszystkich zainteresowanych konsumentów, którzy kupili za pośrednictwem ich interfejsów dany produkt – w przypadku odzyskania produktu ze względów bezpieczeństwa, o którym mają faktyczną wiedzę, lub w przypadku gdy należy zwrócić uwagę konsumentów na pewne informacje w celu zapewnienia bezpiecznego używania produktu („ostrzeżenie dotyczące bezpieczeństwa”) zgodnie z art. 35 lub 36 lub z oboma tymi artykułami;

(ii) publikowanie na swoich interfejsach online informacji na temat odzyskania produktu ze względów bezpieczeństwa;

b) informują właściwy podmiot gospodarczy o decyzji o usunięciu lub uniemożliwieniu dostępu do treści odnoszących się do oferty produktu niebezpiecznego;

c) współpracują z organami nadzoru rynku i odpowiednimi podmiotami gospodarczymi w celu zapewnienia skutecznego odzyskania produktów, w tym poprzez powstrzymywanie się od utrudniania odzyskania produktów;

d) natychmiast informują, za pośrednictwem portalu Safety Business Gateway organy nadzoru rynku państw członkowskich, w których dany produkt został udostępniony na rynku, o niebezpiecznych produktach, które były oferowane na ich interfejsach online, o których mają faktyczną wiedzę, przekazując dostępne im odpowiednie szczegóły dotyczące ryzyka dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów, ilości produktów – w podziale na państwa członkowskie – które nadal znajdują się w obrocie na rynku, jeżeli takie dane są dostępne, oraz środków naprawczych, które według ich wiedzy zostały już podjęte;

e) współpracują w odniesieniu do zgłoszonych im wypadków, w tym poprzez:

(i) bezzwłoczne informowanie odpowiednich przedsiębiorców i podmiotów gospodarczych o otrzymanych informacjach dotyczących wypadków lub kwestii bezpieczeństwa, w przypadku gdy mają wiedzę, że dany produkt był oferowany przez tych przedsiębiorców za pośrednictwem ich interfejsów;

(ii) zgłoszenie bez zbędnej zwłoki za pośrednictwem portalu Safety Business Gateway każdego wypadku, o którym zostali poinformowani, który stwarza poważne ryzyko lub przynosi rzeczywistą szkodę dla zdrowia lub bezpieczeństwa konsumenta i który został spowodowany przez produkt udostępniony na ich internetowej platformie handlowej, oraz poinformowanie o tym producenta;

f) współpracują z organami ścigania na poziomie Unii i poziomie krajowym, w tym z Europejskim Urzędem ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF), poprzez regularną i zorganizowaną wymianę informacji na temat ofert, które zostały usunięte na podstawie niniejszego artykułu przez dostawców internetowych platform handlowych;

g) umożliwiają dostęp narzędzi internetowych obsługiwanych przez organy nadzoru rynku do ich interfejsów w celu identyfikacji produktów niebezpiecznych;

h) współpracują przy określaniu, w miarę możliwości, łańcucha dostaw produktów niebezpiecznych, odpowiadając na wnioski o dane, w przypadku gdy odpowiednie informacje nie są publicznie dostępne;

i) na uzasadnione żądanie organów nadzoru rynku, w przypadku gdy dostawcy internetowych platform handlowych lub sprzedawcy internetowi wprowadzili przeszkody techniczne utrudniające automatyczne pobieranie danych z ich interfejsów online (ang. data scraping) – umożliwiają pobieranie takich danych wyłącznie do celów bezpieczeństwa produktów na podstawie parametrów identyfikacyjnych przekazanych przez organy nadzoru rynku występujące o takie pobranie.

Rozdział V
Nadzór rynku i wykonanie

Artykuł 23

Nadzór rynku

1. Do produktów objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia stosuje się art. 10, art. 11 ust. 1–7, art. 12–15, art. 16 ust. 1–5, art. 18 i 19 oraz art. 21–24 rozporządzenia (UE) 2019/1020.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia rozporządzenie (UE) 2019/1020 stosuje się w następujący sposób:

   a) odniesienia do „unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego”, „mającego zastosowanie unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego”, „niniejszego rozporządzenia oraz do stosowania unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego”, „odpowiedniego unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego” oraz „unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego lub niniejszego rozporządzenia” w art. 11, 13, 14, 16, 18 i 23 tego rozporządzenia odczytuje się jako odniesienia do „niniejszego rozporządzenia”;

   b) odniesienie do „tego prawodawstwa oraz niniejszego rozporządzenia” w art. 11 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia odczytuje się jako odniesienie do „niniejszego rozporządzenia”;

c) odniesienia do „Sieci” w art. 11–13 i 21 tego rozporządzenia odczytuje się jako odniesienia do „Sieci oraz Sieci ds. Bezpieczeństwa Konsumentów, o której mowa w art. 30 niniejszego rozporządzenia”;

d) odniesienia do „niezgodności”, „przypadków niezgodności” i „niezgodnych z wymaganiami” w art. 11, 13–16, 22 i 23 tego rozporządzenia odczytuje się jako odniesienia do „nieprzestrzegania niniejszego rozporządzenia”;

e) odniesienie do „art. 41” w art. 14 ust. 4 lit. i) tego rozporządzenia odczytuje się jako odniesienie do „art. 44 niniejszego rozporządzenia”;

f) odniesienie do „art. 20” w art. 19 ust. 1 tego rozporządzenia odczytuje się jako odniesienie do „art. 26 niniejszego rozporządzenia”.

3. W przypadku zidentyfikowania produktu niebezpiecznego organy nadzoru rynku mogą zażądać od producenta informacji o innych produktach wyprodukowanych z zastosowaniem tej samej procedury, zawierających te same komponenty lub stanowiących część tej samej partii produkcyjnej, których dotyczy to samo ryzyko.

Artykuł 24

Sprawozdawczość

1. Państwa członkowskie przekazują Komisji, nie później niż dwa lata po przyjęciu aktu wykonawczego, o którym mowa w ust. 2, a następnie co roku, dane dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia.

   Po przekazaniu danych przez państwa członkowskie Komisja co roku sporządza sprawozdanie podsumowujące oraz udostępnia je publicznie.

2. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych wskaźniki, na podstawie których państwa członkowskie mają przekazywać dane, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 46 ust. 3.

Rozdział VI
System wczesnego ostrzegania Safety Gate oraz portal Safety Business Gateway

Artykuł 25

System wczesnego ostrzegania Safety Gate

1. Komisja kontynuuje rozwój, modernizację i utrzymanie systemu wczesnego ostrzegania na potrzeby wymiany informacji na temat środków naprawczych w zakresie produktów niebezpiecznych („system wczesnego ostrzegania Safety Gate”) oraz zwiększa jego skuteczność.

2. Komisja i państwa członkowskie muszą mieć dostęp do systemu wczesnego ostrzegania Safety Gate. W tym celu każde państwo członkowskie wyznacza pojedynczy krajowy punkt kontaktowy, który jest odpowiedzialny przynajmniej za sprawdzanie kompletności zgłoszeń i przedkładanie ich do zatwierdzenia przez Komisję, a także za komunikację z Komisją w zakresie zadań przewidzianych w art. 26 ust. 1-6.

   Komisja przyjmuje akt wykonawczy określający role i zadania pojedynczych krajowych punktów kontaktowych. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 46 ust. 3.

Artykuł 26

Zgłaszanie produktów niebezpiecznych za pośrednictwem systemu wczesnego ostrzegania Safety Gate

1. Państwa członkowskie zgłaszają za pośrednictwem systemu wczesnego ostrzegania Safety Gate środki naprawcze podjęte przez ich organy lub przez podmioty gospodarcze na podstawie:

   a) przepisów niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do produktów niebezpiecznych stwarzających poważne ryzyko dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów; oraz

   b) art. 20 rozporządzenia (UE) 2019/1020.

2. Państwa członkowskie mogą również powiadomić o planowanych środkach naprawczych w odniesieniu do produktów stanowiących poważne ryzyko za pośrednictwem systemu wczesnego ostrzegania Safety Gate, jeżeli uznają to za niezbędne ze względu na pilny charakter zagrożenia dla zdrowia lub bezpieczeństwa konsumentów.

3. Bez uszczerbku dla ust. 1 niniejszego artykułu państwa członkowskie informują Komisję o środkach naprawczych podjętych przez ich organy lub przez podmioty gospodarcze na podstawie niniejszego rozporządzenia, a Komisja przekazuje te informacje pozostałym państwom członkowskim. W tym celu państwa członkowskie mogą zgłosić do systemu wczesnego ostrzegania Safety Gate środki naprawcze podjęte przez ich organy lub przez podmioty gospodarcze na podstawie niniejszego rozporządzenia, unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego oraz rozporządzenia (UE) 2019/1020 w odniesieniu do produktów stwarzających mniejsze niż poważne ryzyko.

4. Organy krajowe przekazują zgłoszenia, o których mowa w ust. 1, za pośrednictwem systemu wczesnego ostrzegania Safety Gate bezzwłocznie, a w każdym razie w ciągu czterech dni roboczych po podjęciu środka naprawczego.

5. W terminie czterech dni roboczych po otrzymaniu kompletnego zgłoszenia Komisja sprawdza, czy jest ono zgodne z niniejszym artykułem oraz z wymaganiami dotyczącymi działania systemu wczesnego ostrzegania Safety Gate określonymi przez Komisję na podstawie ust. 10. Jeżeli zgłoszenie jest zgodne z niniejszym artykułem i tymi wymaganiami, Komisja przekazuje je pozostałym państwom członkowskim.

6. Państwa członkowskie bez zbędnej zwłoki zgłaszają za pośrednictwem systemu wczesnego ostrzegania Safety Gate aktualizacje, zmiany lub przypadki wycofania środków naprawczych, o których mowa w ust. 1, 2 i 3.

7. W przypadku gdy państwo członkowskie zgłasza środki naprawcze podjęte w odniesieniu do produktów stwarzających poważne ryzyko, pozostałe państwa członkowskie zgłaszają za pośrednictwem systemu Safety Gate środki naprawcze lub inne działania podjęte w następstwie w odniesieniu do tych samych produktów oraz przekazują wszelkie inne odpowiednie informacje, w tym wyniki wszelkich przeprowadzonych testów lub analiz, bez zbędnej zwłoki, a w każdym razie nie później niż w ciągu czterech dni roboczych po podjęciu środków lub działań.

8. Jeżeli Komisja zidentyfikuje – innymi tym na podstawie informacji otrzymanych od konsumentów lub organizacji konsumenckich – produkty, które mogłyby stwarzać poważne ryzyko, a w odniesieniu do których państwa członkowskie nie dokonały zgłoszenia za pośrednictwem systemu wczesnego ostrzegania Safety Gate, informuje o tym państwa członkowskie. Państwa członkowskie przeprowadzają odpowiednie weryfikacje oraz, jeżeli wprowadzą środki, zgłaszają je za pośrednictwem systemu wczesnego ostrzegania Safety Gate zgodnie z ust. 1.

9. Komisja wdraża interfejs, o którym mowa w art. 20 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2019/1020, między systemem informacyjnym i komunikacyjnym, o którym mowa w art. 34 tego rozporządzenia, a systemem wczesnego ostrzegania Safety Gate, aby umożliwić wywołanie z tego systemu informacyjnego i komunikacyjnego roboczej wersji powiadomienia w systemie wczesnego ostrzegania Safety Gate w celu uniknięcia podwójnego wprowadzania danych.

10. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 45, aby uzupełnić niniejsze rozporządzenie poprzez określenie w szczególności:

a) dostępu do systemu wczesnego ostrzegania Safety Gate;

b) działania systemu wczesnego ostrzegania Safety Gate;

c) informacji, które należy wprowadzić do systemu wczesnego ostrzegania Safety Gate;

d) wymagań, które muszą spełniać powiadomienia; oraz

e) kryteriów oceny poziomu ryzyka.

Artykuł 27

Safety Business Gateway

1. Komisja prowadzi portal internetowy umożliwiający podmiotom gospodarczym i dostawcom internetowych platform handlowych łatwe przekazywanie organom nadzoru rynku i konsumentom informacji, o których mowa w art. 9 ust. 8 i 9, art. 10 ust. 2 lit. c), art. 11 ust. 2 i 8, art. 12, art. 20 i 22 (portal Safety Business Gateway).

2. Komisja opracowuje wytyczne dotyczące wdrożenia portalu Safety Business Gateway w praktyce.

Rozdział VII

Rola Komisji oraz koordynacja egzekwowania przepisów

Artykuł 28

Działanie Unii w odniesieniu do produktów stwarzających poważne ryzyko

1. W przypadku gdy Komisja uzyska informacje o produkcie lub o szczególnej kategorii lub grupie produktów stwarzających poważne ryzyko dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów, może z własnej inicjatywy albo na wniosek państw członkowskich podjąć odpowiednie środki, w drodze aktów wykonawczych, dostosowane do powagi i pilności sytuacji, jeżeli:

   a) ze względu na charakter kwestii bezpieczeństwa danego produktu, danej kategorii lub grupy produktów nie można zareagować na ryzyko w sposób właściwy dla stopnia powagi i pilności danego przypadku, zgodnie z procedurami ustanowionymi na mocy szczególnych przepisów prawa Unii, które ma zastosowanie w odniesieniu do danych produktów; oraz

   b) ryzyko może być skutecznie wyeliminowane jedynie poprzez przyjęcie odpowiednich środków, mających zastosowanie na poziomie Unii, w celu zapewnienia spójnego i wysokiego poziomu ochrony zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów oraz właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

Środki te mogą obejmować środki służące zakazaniu, zawieszeniu lub ograniczeniu wprowadzania takich produktów do obrotu lub ich udostępniania na rynku, lub ustanowieniu specjalnych warunków ich oceny zgodności w odniesieniu do wymagania bezpieczeństwa, stosownie do przypadku, lub ich oferowania, takie jak reprezentatywne badania próbek tych produktów, w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony bezpieczeństwa konsumentów.

Państwa członkowskie podejmują w ramach swoich kompetencji wszelkie odpowiednie środki egzekwowania niezbędne do zapewnienia skutecznego wykonania tych aktów wykonawczych. Właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich informują Komisję o podjętych środkach egzekwowania.

Komisja regularnie ocenia skuteczność środków wykonawczych podejmowanych przez państwa członkowskie oraz informuje Sieć ds. Bezpieczeństwa Konsumentów o wynikach tej oceny.

2. Akty wykonawcze, o których mowa w ust. 1, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 46 ust. 3. W aktach wykonawczych określa się datę, od której przestają one mieć zastosowanie.

3. W przypadku należycie uzasadnionej szczególnie pilnej potrzeby związanej z bezpieczeństwem i zdrowiem konsumentów Komisja może przyjmować akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 46 ust. 4.

4. Zakazuje się wywozu z Unii produktu, którego wprowadzania do obrotu lub udostępniania na rynku Unii zabroniono na podstawie środka przyjętego zgodnie z ust. 1 lub 3, chyba że z należycie uzasadnionych powodów wyraźnie zezwolono na to w ramach danego środka.

5. Każde państwo członkowskie może przedłożyć Komisji uzasadniony wniosek o zbadanie potrzeby przyjęcia środka, o którym mowa w ust. 1 lub 3.

Artykuł 29

Wniosek o opinię Komisji w sprawie rozbieżności w ocenie ryzyka

1. W odniesieniu do produktów uznanych za niebezpieczne na podstawie decyzji organu nadzoru rynku w jednym państwie członkowskim w ramach niniejszego rozporządzenia organy nadzoru rynku w pozostałych państwach członkowskich przyjmują domniemanie, że produkty te są niebezpieczne.

2. W przypadku gdy organy nadzoru rynku w innych państwach członkowskich dochodzą do odmiennych wniosków w zakresie identyfikacji lub poziomu ryzyka na podstawie swojej własnej analizy i oceny ryzyka, każde państwo członkowskie może przekazać sprawę do Komisji, zwracając się o jej opinię w tej sprawie, a Komisja bez zbędnej zwłoki wydaje opinię dotyczącą identyfikacji lub poziomu ryzyka danego produktu, stosownie do przypadku. W przypadku nieprzekazania sprawy Komisji może ona jednak wydać opinię z własnej inicjatywy. W celu wydania opinii, o której mowa w niniejszym ustępie, Komisja może wystąpić o odpowiednie informacje i dokumenty oraz wzywa wszystkie państwa członkowskie do przedstawienia swoich uwag.

3. W przypadku wydania przez Komisję opinii zgodnie z ust. 2 państwa członkowskie należycie ją uwzględniają.

4. Komisja opracowuje wytyczne dotyczące wykonania niniejszego artykułu w praktyce.

5. Komisja sporządza okresowo sprawozdanie ze stosowania niniejszego artykułu oraz przedstawia je Sieci ds. Bezpieczeństwa Konsumentów.

Artykuł 30

Sieć ds. Bezpieczeństwa Konsumentów

1. Niniejszym ustanawia się europejską sieć organów państw członkowskich właściwych w sprawach bezpieczeństwa produktów (zwaną dalej „Siecią ds. Bezpieczeństwa Konsumentów").

   Sieć ds. Bezpieczeństwa Konsumentów służy jako platforma zorganizowanej koordynacji i współpracy między organami państw członkowskich a Komisją w celu zwiększenia bezpieczeństwa produktów w Unii.

2. Komisja promuje działanie Sieci ds. Bezpieczeństwa Konsumentów i uczestniczy w tym działaniu, w szczególności w formie współpracy administracyjnej.

3. Do zadań Sieci ds. Bezpieczeństwa Konsumentów należy w szczególności:

   a) ułatwianie regularnej wymiany informacji dotyczących ocen ryzyka, produktów niebezpiecznych, metod badawczych i wyników, norm, metod zbierania danych, interoperacyjności systemów informacyjnych i komunikacyjnych, najnowszych odkryć naukowych oraz wykorzystania nowych technologii, a także innych aspektów dotyczących czynności kontrolnych;

b) organizacja ustanawiania i wykonywania wspólnych projektów nadzoru i badań, w tym w kontekście handlu elektronicznego;

c) promowanie wymiany wiedzy specjalistycznej i najlepszych praktyk oraz współpracy w zakresie szkoleń;

d) doskonalenie współpracy na poziomie Unii w odniesieniu do czynności związanych z wykrywaniem, wycofywaniem z obrotu i odzyskaniem niebezpiecznych produktów;

e) ułatwianie pogłębionej i zorganizowanej współpracy między państwami członkowskimi w zakresie egzekwowania przepisów dotyczących bezpieczeństwa produktów, w szczególności w celu ułatwienia działań, o których mowa w art. 32; oraz

f) ułatwianie wykonania niniejszego rozporządzenia.

4. Sieć ds. Bezpieczeństwa Konsumentów koordynuje swoje działania z innymi trwającymi działaniami Unii związanymi z nadzorem rynku i bezpieczeństwem konsumentów oraz, w stosownych przypadkach, współpracuje i wymienia informacje z innymi sieciami, grupami i organami Unii.

5. Sieć ds. Bezpieczeństwa Konsumentów przyjmuje swój program prac, w którym między innymi wyznacza priorytety w zakresie bezpieczeństwa produktów i ryzyk objętych niniejszym rozporządzeniem, w Unii.

Posiedzenia Sieci ds. Bezpieczeństwa Konsumentów odbywają się w regularnych odstępach czasu oraz, w razie konieczności, na odpowiednio uzasadniony wniosek Komisji lub państwa członkowskiego.

Sieć ds. Bezpieczeństwa Konsumentów może zapraszać do udziału w swoich posiedzeniach ekspertów i inne osoby trzecie, w tym organizacje konsumenckie.

6. Sieć ds. Bezpieczeństwa Konsumentów musi być należycie reprezentowana w Unijnej Sieci ds. Zgodności Produktów ustanowionej na podstawie art. 29 rozporządzenia (UE) 2019/1020 oraz regularnie uczestniczyć w jej odpowiednich działaniach, a także wnosić wkład w jej działania związane z bezpieczeństwem produktów, aby zapewnić odpowiednią koordynację działań w zakresie nadzoru rynku zarówno w obszarze zharmonizowanym, jak i niezharmonizowanym.

Artykuł 31

Wspólne działania w zakresie bezpieczeństwa produktów

1. W ramach działań, o których mowa w art. 30 ust. 3 lit. b), organy nadzoru rynku mogą uzgodnić z innymi odpowiednimi organami lub z organizacjami reprezentującymi podmioty gospodarcze lub konsumentów prowadzenie działań mających na celu zapewnienie bezpieczeństwa i ochrony zdrowia konsumentów w odniesieniu do określonych kategorii produktów udostępnionych na rynku, w szczególności kategorii produktów, które okazują się często stwarzać poważne ryzyko dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów.

2. Odpowiednie organy nadzoru rynku oraz podmioty, o których mowa w ust. 1, zapewniają, aby porozumienie w sprawie realizacji takich działań nie prowadziło do nieuczciwej konkurencji między podmiotami gospodarczymi oraz nie naruszało obiektywizmu, niezależności i bezstronności tych podmiotów.

3. Komisja regularnie organizuje wspólne działania z organami nadzoru rynku, w ramach których organy nadzoru rynku przeprowadzają kontrole dotyczące produktów oferowanych w internecie lub poza nim, które organy te nabyły pod ukrytą tożsamością.

4. Organ nadzoru rynku może wykorzystywać wszelkie informacje uzyskane w wyniku wspólnych działań prowadzonych w ramach wszczętego przez siebie postępowania dotyczącego bezpieczeństwa produktów.

5. Dany organ nadzoru rynku udostępnia publicznie porozumienie w sprawie wspólnych działań, w tym nazwy zaangażowanych podmiotów, oraz wprowadza to porozumienie do systemu informacyjnego i komunikacyjnego, o którym mowa w art. 34 rozporządzenia (UE) 2019/1020. Komisja udostępnia to porozumienie na portalu Safety Gate.

Artykuł 32

Jednoczesne skoordynowane działania kontrolne organów nadzoru rynku („akcje sprawdzające”)

1. Dane organy nadzoru rynku prowadzą jednoczesne skoordynowane działania kontrolne (zwane dalej „akcjami sprawdzającymi”) w odniesieniu do poszczególnych produktów lub kategorii produktów w celu sprawdzenia zgodności z niniejszym rozporządzeniem.

2. O ile zaangażowane organy nadzoru rynku nie uzgodnią inaczej, akcje sprawdzające koordynuje Komisja. Koordynator akcji sprawdzającej w stosownych przypadkach podaje do publicznej wiadomości zbiorcze wyniki.

3. Prowadząc akcje sprawdzające, zaangażowane właściwe organy nadzoru rynku mogą korzystać z uprawnień kontrolnych określonych w rozdziale V oraz innych uprawnień nadanych im na mocy prawa krajowego.

4. Organy nadzoru rynku mogą zapraszać urzędników Komisji oraz inne osoby towarzyszące upoważnione przez Komisję do udziału w akcjach kontrolnych.

Rozdział VIII
Prawo do informacji i do środków ochrony prawnej

Artykuł 33

Wymiana informacji między organami a opinią publiczną

1. Informacje udostępniane organom państw członkowskich lub Komisji, dotyczące środków odnoszących się do produktów stwarzających ryzyko dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów udostępnia się na ogół publicznie, zgodnie z wymaganiami przejrzystości oraz bez uszczerbku dla ograniczeń wymaganych w celu prowadzenia działań związanych z monitorowaniem i analizą. W szczególności opinia publiczna musi mieć dostęp do informacji na temat identyfikacji produktu, charakteru ryzyka oraz podjętych środków. Informacje te udostępnia się również w formatach dostępnych dla osób z niepełnosprawnościami.

2. Państwa członkowskie i Komisja podejmują działania niezbędne do zapewnienia, aby ich urzędnicy oraz pracownicy byli zobowiązani do ochrony informacji uzyskanych do celów niniejszego rozporządzenia. Informacje te traktuje się jako poufne zgodnie z prawem Unii i prawem krajowym.

3. Ochrona tajemnicy zawodowej nie może uniemożliwiać udzielania właściwym organom państw członkowskich i Komisji informacji istotnych dla zapewnienia skuteczności monitorowania rynku i działań związanych z nadzorem. Organy otrzymujące informacje objęte tajemnicą zawodową zapewniają ich ochronę zgodnie z prawem Unii i prawem krajowym.

4. Państwa członkowskie zapewniają konsumentom i innym zainteresowanym stronom możliwość zgłaszania właściwym organom skarg dotyczących bezpieczeństwa, działań związanych z nadzorem i kontrolą nad konkretnymi produktami, a także w przypadkach, w których środki ochrony prawnej oferowane konsumentom w przypadku odzyskania produktu nie są satysfakcjonujące. W związku z takimi skargami podejmuje się odpowiednie działania następcze. Właściwe organy przekazują skarżącemu odpowiednie informacje dotyczące działań następczych, zgodnie z prawem krajowym.

Artykuł 34

Portal Safety Gate

1. Do celów art. 9 ust. 9, art. 20 i art. 22, art. 31 ust. 5 oraz art. 33 ust. 1 Komisja prowadzi portal Safety Gate, zapewniający ogółowi społeczeństwa nieodpłatny i otwarty dostęp do wybranych informacji zgłoszonych zgodnie z art. 26 (portal Safety Gate).

2. Portal Safety Gate musi posiadać intuicyjny dla użytkowników interfejs, a informacje udostępniane na tym portalu muszą być łatwo dostępne dla ogółu społeczeństwa, w tym dla osób z niepełnosprawnościami.

3. Konsumenci i inne zainteresowane strony muszą mieć możliwość informowania Komisji o produktach, które mogą stwarzać ryzyko dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów, za pośrednictwem wyodrębnionej części portalu Safety Gate. Komisja należycie rozpatruje otrzymane informacje i po weryfikacji ich dokładności w stosownych przypadkach przekazuje je odpowiednim państwom członkowskim bez zbędnej zwłoki w celu zapewnienia, aby w związku z tymi informacjami podejmowano odpowiednie działania następcze. Komisja informuje konsumentów i inne zainteresowane strony o swoich działaniach.

4. Komisja przyjmuje w drodze aktu wykonawczego zasady przesyłania informacji przez konsumentów zgodnie z ust. 3, a także warunki przekazywania takich informacji odpowiednim organom krajowym w celu podjęcia ewentualnych działań następczych. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 46 ust. 3.

5. Do dnia ... [*18 miesięcy po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia*] Komisja opracuje interoperacyjny interfejs, który umożliwi dostawcom internetowych platform handlowych połączenie ich interfejsów z portalem Safety Gate.

6. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające wdrożenie interoperacyjnego interfejsu na portalu Safety Gate zgodnie z ust. 5, w szczególności dotyczące dostępu do systemu i jego działania. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 46 ust. 3.

Artykuł 35

Informacje dotyczące bezpieczeństwa produktu od podmiotów gospodarczych i dostawców internetowych platform handlowych dla konsumentów

1. W przypadku odzyskania produktu ze względów bezpieczeństwa lub w przypadku konieczności zwrócenia uwagi konsumentów na określone informacje w celu zapewnienia bezpiecznego korzystania z produktu („ostrzeżenie dotyczące bezpieczeństwa”) podmioty gospodarcze, zgodnie z ich odpowiednimi obowiązkami przewidzianymi w art. 9, 10, 11 i 12, oraz dostawcy internetowych platform handlowych, zgodnie z ich obowiązkami przewidzianymi w art. 22 ust. 12, zapewniają, aby można było zidentyfikować wszystkich konsumentów, których to dotyczy, oraz poinformować ich bezpośrednio i bez zbędnej zwłoki. Podmioty gospodarcze oraz, w stosownych przypadkach, dostawcy internetowych platform handlowych, którzy zbierają dane osobowe swoich klientów, wykorzystują te informacje do celów odzyskania produktu i ostrzeżeń dotyczących bezpieczeństwa.

2. W przypadku gdy podmioty gospodarcze i dostawcy internetowych platform handlowych posiadają systemy rejestracji produktów lub programy lojalnościowe dla klientów umożliwiające identyfikację produktów zakupionych przez konsumentów do celów innych niż kontaktowanie się z klientami w sprawie informacji dotyczących bezpieczeństwa, oferują one swoim klientom możliwość podania odrębnych danych kontaktowych wyłącznie do celów związanych z bezpieczeństwem. Dane osobowe zbierane w tym celu ograniczą się do niezbędnego minimum i wykorzystuje wyłącznie do kontaktowania się z konsumentami w przypadku odzyskania produktu lub ostrzeżenia dotyczącego bezpieczeństwa.

3. Komisja może określić w drodze aktów wykonawczych – w odniesieniu do konkretnych produktów lub kategorii produktów – wymagania, które mają spełnić podmioty gospodarcze oraz dostawcy internetowych platform handlowych, aby zapewnić konsumentom możliwość zarejestrowania zakupionego przez nich produktu w celu otrzymania bezpośredniego powiadomienia w przypadku odzyskania produktu lub ostrzeżenia dotyczącego bezpieczeństwa w odniesieniu do tego produktu, zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 46 ust. 3.

4. W przypadku gdy nie można skontaktować się ze wszystkimi konsumentami, których to dotyczy, zgodnie z ust. 1, podmioty gospodarcze oraz dostawcy internetowych platform handlowych, zgodnie ze swoimi odpowiednimi obowiązkami, rozpowszechniają jasne i widoczne zawiadomienie o odzyskaniu produktu lub ostrzeżenie dotyczące bezpieczeństwa innymi odpowiednimi kanałami, zapewniając jak najszerszy zasięg, w tym, w przypadku dostępności: na stronie internetowej przedsiębiorstwa, w kanałach w mediach społecznościowych, w biuletynach i punktach sprzedaży detalicznej oraz, w stosownych przypadkach, poprzez ogłoszenia w środkach masowego przekazu i inne kanały komunikacyjne. Informacje muszą być dostępne dla osób z niepełnosprawnościami.

Artykuł 36

Zawiadomienie o odzyskaniu produktu

1. W przypadku gdy informacje dotyczące odzyskania produktu ze względów bezpieczeństwa przekazuje się konsumentom w formie pisemnej, zgodnie z art. 35 ust. 1 i 4, muszą one mieć formę zawiadomienia o odzyskaniu produktu.

2. Zawiadomienie o odzyskaniu produktu, które może być łatwo zrozumiane przez konsumentów, musi być dostępne w językach państw członkowskich, w których udostępniono produkt na rynku, oraz zawierać następujące elementy:

   a) nagłówek brzmiący „Odzyskanie produktu ze względów bezpieczeństwa”;

   b) jasny opis odzyskanego produktu, w tym:

      (i) obraz, nazwę i markę produktu;

(ii) numery identyfikacyjne produktu, takie jak numer partii lub numer seryjny, oraz, w stosownych przypadkach, graficzne wskazanie miejsca, w którym można je znaleźć na produkcie; oraz

(iii) informacje o tym, kiedy, gdzie i przez kogo produkt został sprzedany, jeżeli są dostępne;

c) jasny opis zagrożenia związanego z odzyskanym produktem, unikając jakichkolwiek elementów, które mogą złagodzić postrzeganie ryzyka przez konsumentów, na przykład stosowania terminów i wyrażeń takich jak „dobrowolne", „przezornościowe", „nieobowiązkowe", „w rzadkich sytuacjach" lub „w specyficznych sytuacjach" lub wskazania, że nie zgłoszono żadnych wypadków;

d) jasny opis działań, jakie powinni podjąć konsumenci, w tym polecenie natychmiastowego zaprzestania używania odzyskanego produktu;

e) jasny opis środków ochrony prawnej dostępnych dla konsumentów zgodnie z art. 37;

f) bezpłatny numer telefonu lub interaktywną usługę online, gdzie konsumenci mogą uzyskać więcej informacji w odpowiednich językach urzędowych Unii; oraz

g) zachętę do dzielenia się informacjami o odzyskaniu produktu z innymi osobami, w stosownych przypadkach.

3. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych wzór zawiadomienia o odzyskaniu produktu, uwzględniając rozwój nauki i sytuacji rynkowej. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 46 ust. 2. Wzór ten udostępnia Komisja w formacie, który umożliwia podmiotom gospodarczym łatwe tworzenie zawiadomień o wycofaniu produktu od konsumentów, w tym w formatach dostępnych dla osób z niepełnosprawnościami.

Artykuł 37

Środki ochrony prawnej w przypadku odzyskania produktu ze względów bezpieczeństwa

1. Bez uszczerbku dla dyrektyw (UE) 2019/770 i (UE) 2019/771, w przypadku odzyskania produktu rozpoczętego przez podmiot gospodarczy lub nakazanego przez właściwy organ krajowy, podmiot gospodarczy odpowiedzialny za odzyskanie produktu oferuje konsumentowi skuteczny, nieodpłatny i terminowy środek ochrony prawnej.

2. Bez uszczerbku dla innych środków ochrony prawnej, które podmiot gospodarczy odpowiedzialny za odzyskanie produktu oferuje konsumentowi, dany podmiot gospodarczy zapewnia konsumentowi wybór spośród co najmniej dwóch następujących środków ochrony prawnej:

   a) naprawa odzyskanego produktu;

b) zastąpienie odzyskanego produktu bezpiecznym produktem tego samego typu oraz o co najmniej takiej samej wartości i jakości; lub

c) odpowiedni zwrot wartości odzyskanego produktu, pod warunkiem że kwota zwrotu będzie co najmniej równa cenie zapłaconej przez konsumenta.

Na zasadzie wyjątku od akapitu pierwszego podmiot gospodarczy może zaoferować konsumentowi tylko jeden środek ochrony prawnej, w przypadku gdy inne środki byłyby niemożliwe lub – w porównaniu z proponowanym środkiem ochrony prawnej – nakładałyby na podmiot gospodarczy odpowiedzialny za odzyskanie produktu ze względów bezpieczeństwa koszty, które byłyby nieproporcjonalne, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności, w tym to, czy alternatywny środek ochrony prawnej mógłby zostać zapewniony bez znaczących niedogodności dla konsumenta.

Konsument musi mieć zawsze prawo do zwrotu pieniędzy za produkt, jeżeli podmiot gospodarczy odpowiedzialny za odzyskanie produktu ze względów bezpieczeństwa nie dokonał naprawy lub wymiany w rozsądnym czasie i bez znaczących niedogodności dla konsumenta.

3. Naprawę przez konsumenta uznaje się za skuteczny środek ochrony prawnej jedynie w przypadku, gdy konsument może ją łatwo i bezpiecznie przeprowadzić oraz w przypadku gdy jest to przewidziane w zawiadomieniu o odzyskaniu produktu. W takich przypadkach podmiot gospodarczy odpowiedzialny za odzyskanie produktu ze względów bezpieczeństwa dostarcza konsumentom niezbędne instrukcje, bezpłatne części zamienne lub aktualizacje oprogramowania. Naprawa przez konsumenta nie pozbawia go praw przewidzianych w dyrektywach (UE) 2019/770 i (UE) 2019/771.

4. Utylizację produktu przez konsumenta uwzględnia się w działaniach, które konsumenci mają podjąć na podstawie art. 36 ust. 2 lit. d), tylko wówczas, gdy taka utylizacja może być przeprowadzona przez konsumenta w sposób łatwy i bezpieczny, oraz nie ma wpływu na prawo konsumenta do otrzymania zwrotu pieniędzy za odzyskany produkt lub jego wymiany na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu.

5. Środek ochrony prawnej nie może pociągać za sobą znaczących niedogodności dla konsumenta. Konsument nie ponosi kosztów wysyłki lub innych kosztów zwrotu produktu. W przypadku produktów, które ze względu na swój charakter nie są przenośne, podmiot gospodarczy organizuje odbiór produktu.

Artykuł 38

Dobrowolne uzgodnienia

1. Właściwe organy krajowe i Komisja mogą wspierać dobrowolne protokoły ustaleń z podmiotami gospodarczymi lub dostawcami internetowych platform handlowych, a także z organizacjami reprezentującymi konsumentów lub podmioty gospodarcze, mające na celu podjęcie dobrowolnych zobowiązań w celu zwiększenia bezpieczeństwa produktów.

2. Dobrowolne zobowiązania na podstawie takich dobrowolnych uzgodnień pozostają bez uszczerbku dla obowiązków podmiotów gospodarczych i dostawców internetowych platform handlowych wynikających z niniejszego rozporządzenia oraz innych odpowiednich przepisów prawa Unii.

Artykuł 39

Powództwa przedstawicielskie

Dyrektywa (UE) 2020/1828 ma zastosowanie do powództw przedstawicielskich wytaczanych w odniesieniu do naruszeń przez podmioty gospodarcze oraz dostawców internetowych platform handlowych przepisów niniejszego rozporządzenia, które szkodzą lub mogą szkodzić zbiorowym interesom konsumentów.

Rozdział IX
Współpraca międzynarodowa

Artykuł 40

Współpraca międzynarodowa

1. W celu poprawy ogólnego poziomu bezpieczeństwa produktów udostępnianych na rynku oraz zapewnienia równych szans na poziomie międzynarodowym Komisja może współpracować, w tym poprzez wymianę informacji, z organami państw trzecich lub organizacjami międzynarodowymi w obszarze stosowania niniejszego rozporządzenia. Współpraca taka opiera się na zasadzie wzajemności, zawiera postanowienia dotyczące poufności odpowiadające postanowieniom mającym zastosowanie w Unii oraz zapewnia, aby wszelka wymiana informacji odbywała się zgodnie z mającym zastosowanie prawem Unii. Współpraca lub wymiana informacji może odnosić się między innymi do:

   a) działań w zakresie egzekwowania przepisów oraz środków związanych z bezpieczeństwem, także z myślą o zapobieganiu wprowadzaniu do obrotu produktów niebezpiecznych, w tym nadzoru rynku;

   b) metod oceny ryzyka i badania produktów;

   c) skoordynowanego odzyskania produktu oraz innych podobnych działań;

d) kwestii naukowych, technicznych i regulacyjnych, służących poprawie bezpieczeństwa produktów oraz opracowaniu wspólnych priorytetów i podejść na poziomie międzynarodowym;

e) pojawiających się kwestii o istotnym znaczeniu dla zdrowia i bezpieczeństwa;

f) wykorzystania nowych technologii w celu poprawy bezpieczeństwa produktów oraz zwiększenia identyfikowalności w łańcuchu dostaw;

g) działań związanych z normalizacją;

h) wymiany urzędników i programów szkoleniowych.

2. Komisja może przekazywać państwom trzecim lub organizacjom międzynarodowym wybrane informacje ze swojego systemu wczesnego ostrzegania Safety Gate oraz otrzymywać odpowiednie informacje dotyczące bezpieczeństwa produktów oraz środków zapobiegawczych, ograniczających i naprawczych podejmowanych przez te państwa trzecie lub organizacje międzynarodowe. W stosownych przypadkach Komisja dzieli się takimi informacjami z organami krajowymi.

3. Wymiana informacji, o której mowa w ust. 2, może przyjąć formę:

a) niesystematycznej wymiany, w należycie uzasadnionych i szczególnych przypadkach; albo

b) systematycznej wymiany na podstawie porozumienia administracyjnego, w którym określono rodzaj informacji podlegających wymianie oraz warunki wymiany.

4. Pełne uczestnictwo w systemie wczesnego ostrzegania Safety Gate może być otwarte dla państw ubiegających się o członkostwo i państw trzecich, pod warunkiem że ich prawodawstwo jest dostosowane do odpowiednich przepisów prawa Unii i że uczestniczą one w europejskim systemie normalizacji. Uczestnictwo to wiąże się z takimi samymi obowiązkami jak w przypadku państw członkowskich zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, w tym obowiązkami w zakresie zawiadamiania i działań następczych. Podstawę pełnego uczestnictwa w systemie wczesnego ostrzegania Safety Gate stanowią porozumienia między Unią a tymi państwami oraz ustalenia określone w tych porozumieniach.

5. Wszelka wymiana informacji na podstawie niniejszego artykułu – w zakresie, w jakim dotyczy ona danych osobowych – musi odbywać się zgodnie z unijnymi przepisami o ochronie danych. Dane osobowe przekazuje się jedynie w zakresie, w jakim taka wymiana jest niezbędna wyłącznie w celu ochrony zdrowia lub bezpieczeństwa konsumentów.

6. Informacje wymieniane zgodnie z niniejszym artykułem wykorzystuje się wyłącznie w celu ochrony zdrowia lub bezpieczeństwa konsumentów.

Rozdział X
Postanowienia finansowe

Artykuł 41

Działalność finansowa

1. Unia finansuje następujące działania związane ze stosowaniem niniejszego rozporządzenia:

   a) wykonywanie zadań Sieci ds. Bezpieczeństwa Konsumentów;

   b) opracowanie i eksploatację systemu wczesnego ostrzegania Safety Gate, w tym opracowanie rozwiązań w zakresie interoperacyjności elektronicznej w celu wymiany danych:

      (i) między systemem wczesnego ostrzegania Safety Gate a krajowymi systemami nadzoru rynku;

      (ii) między systemem wczesnego ostrzegania Safety Gate a systemami celnymi;

      (iii) z innymi właściwymi systemami o ograniczonym dostępie wykorzystywanymi przez organy nadzoru rynku do celów egzekwowania przepisów;

c) rozwój i utrzymanie portalu Safety Gate oraz portalu Safety Business Gateway, w tym publicznego interfejsu oprogramowania o nieograniczonym dostępie służącego do wymiany danych z platformami i stronami trzecimi.

2. Unia może finansować następujące działania związane ze stosowaniem niniejszego rozporządzenia:

a) opracowywanie instrumentów współpracy międzynarodowej, o których mowa w art. 40;

b) opracowanie i aktualizowanie materiałów służących do sporządzenia wytycznych w zakresie nadzoru rynku i bezpieczeństwa produktów;

c) udostępnianie Komisji specjalistycznej wiedzy technicznej lub naukowej, która pomoże Komisji w realizacji współpracy administracyjnej w zakresie nadzoru rynku;

d) wykonywanie prac przygotowawczych lub pomocniczych w związku z realizacją działań w zakresie nadzoru rynku związanych ze stosowaniem niniejszego rozporządzenia, takich jak: badania, programy, oceny, wytyczne, analizy porównawcze, wzajemne wspólne wizyty i programy wizyt, wymiana pracowników, prace badawcze, rozwój i prowadzenie baz danych, działania szkoleniowe, prace laboratoryjne, badania biegłości, badania międzylaboratoryjne i prace z zakresu oceny zgodności;

e) kampanie nadzoru rynku przygotowane przez Unię oraz powiązane działania, w tym zasoby i sprzęt, narzędzia informatyczne i szkolenia;

f) przeprowadzanie działań w ramach programów pomocy technicznej, współpracę z państwami trzecimi oraz propagowanie i rozwijanie polityk i systemów nadzoru rynku Unii wśród zainteresowanych stron na poziomie Unii i poziomie międzynarodowym, w tym działań prowadzonych przez organizacje konsumenckie w celu lepszego informowania konsumentów.

3. Unijne wsparcie finansowe na rzecz działań określonych w niniejszym rozporządzeniu realizuje się zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046[1] w sposób bezpośredni lub pośredni, poprzez przekazanie zadań związanych z wykonywaniem budżetu organom wymienionym w art. 62 ust. 1 lit. c) tego rozporządzenia.

4. Każdego roku Parlament Europejski i Rada ustalają wysokość środków przydzielanych na realizację działań, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, w granicach obowiązujących ram finansowych.

---

1 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1).

5. Środki przydzielone przez Parlament europejski i Radę na rzecz finansowania działań w zakresie nadzoru rynku mogą również pokryć wydatki związane z działaniami przygotowawczymi, z zakresu monitorowania, kontroli, audytu i oceny, których przeprowadzenie jest niezbędne na potrzeby zarządzania działaniami na podstawie niniejszego rozporządzenia oraz do osiągnięcia ich celów; w szczególności dotyczy to badań, spotkań ekspertów, działań informacyjnych i komunikacyjnych, w tym komunikacji instytucjonalnej dotyczącej priorytetów politycznych Unii w zakresie, w jakim są one związane z ogólnymi celami działań w zakresie nadzoru rynku, wydatków związanych z sieciami informatycznymi służącymi do przetwarzania i wymiany danych, wraz z innymi wydatkami związanymi z pomocą techniczną i administracyjną poniesionymi przez Komisję w ramach zarządzania działaniami na podstawie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 42

Ochrona interesów finansowych Unii

1. Komisja, w trakcie realizacji działań finansowanych na podstawie niniejszego rozporządzenia, podejmuje odpowiednie środki zapewniające ochronę interesów finansowych Unii poprzez zapobieganie nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkim innym nielegalnym działaniom, poprzez skuteczne kontrole oraz, w razie wykrycia nieprawidłowości, poprzez odzyskiwanie kwot nienależnie wypłaconych, a także, w stosownych przypadkach, poprzez skuteczne, proporcjonalne i odstraszające sankcje administracyjne i finansowe.

2. Komisja lub jej przedstawiciele oraz Trybunał Obrachunkowy są uprawnieni do przeprowadzenia audytu, na podstawie dokumentów oraz inspekcji na miejscu, wszystkich beneficjentów dotacji, wykonawców i podwykonawców, którzy otrzymali unijne środki finansowe w ramach Programu na rzecz jednolitego rynku oraz następnego programu zgodnie z przepisami i procedurami określonymi w rozporządzeniu Rady (Euratom, WE) nr 2185/96[1].

3. OLAF może prowadzić dochodzenia, w tym kontrole i inspekcje na miejscu, zgodnie z przepisami i procedurami określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013[2] oraz rozporządzeniu (Euratom, WE) nr 2185/96, w celu ustalenia, czy miały miejsce nadużycia finansowe, korupcja lub inne niezgodne z prawem działania naruszające interesy finansowe Unii w związku z umową o udzielenie dotacji, decyzją o udzieleniu dotacji lub umową w sprawie zamówienia finansowaną w ramach programu.

---

[1] Rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami (Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2).

[2] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).

4. Bez uszczerbku dla ust. 1, 2 i 3, w umowach o współpracy z państwami trzecimi i z organizacjami międzynarodowymi, zamówieniach, umowach o udzielenie dotacji i decyzjach o udzieleniu dotacji wynikających z wykonania niniejszego rozporządzenia zamieszcza się postanowienia wyraźnie upoważniające Komisję, Trybunał Obrachunkowy i OLAF do prowadzenia takich audytów i dochodzeń zgodnie z ich odpowiednimi uprawnieniami.

Rozdział XI
Przepisy końcowe

Artykuł 43
Odpowiedzialność

1. Wszelkie decyzje podejmowane na podstawie niniejszego rozporządzenia, które nakładają ograniczenia we wprowadzaniu do obrotu lub udostępnianiu na rynku produktu lub wymagają jego wycofania z obrotu lub odzyskania, nie mają wpływu na ocenę odpowiedzialności zainteresowanej strony w świetle krajowego prawa karnego mającego zastosowanie do danej sprawy.

2. Niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na dyrektywę Rady 85/374/EWG[1].

[1] Dyrektywa Rady 85/374/EWG z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe (Dz.U. L 210 z 7.8.1985, s. 29).

Artykuł 44

Sankcje

1. Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń niniejszego rozporządzenia, które nakładają obowiązki na podmioty gospodarcze oraz dostawców internetowych platform handlowych, oraz podejmują wszelkie środki w celu zapewnienia, aby przepisy te były wykonywane zgodnie z prawem krajowym.

2. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

3. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach i środkach, jeżeli nie zostały one wcześniej zgłoszone, do dnia ... [*18 miesięcy po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia*], a także powiadamiają ją niezwłocznie o wszelkich późniejszych zmianach, które ich dotyczą.

Artykuł 45

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 18 ust. 3 i art. 26 ust. 10, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia ... [*data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia*].

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 18 ust. 3 i art. 26 ust. 10, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po opublikowaniu decyzji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.

5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 18 ust. 3 lub art. 26 ust. 10 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie trzech miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 46

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

4. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 w związku z jego art. 5.

Artykuł 47

Ocena i przegląd

1. Do dnia ... [*78 miesięcy po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia*] Komisja przeprowadzi ocenę niniejszego rozporządzenia. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie oraz Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie dotyczące głównych ustaleń. W sprawozdaniu tym ocenia się, czy niniejsze rozporządzenie, a w szczególności art. 18, 22 i 25, pozwoliło osiągnąć cel polegający na wzmocnieniu ochrony konsumentów przed produktami niebezpiecznymi, przy jednoczesnym uwzględnieniu wyzwań stawianych przez nowe technologie oraz jego skutków dla przedsiębiorstw, w szczególności dla MŚP.

2. Do dnia ... [*78 miesięcy po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia*] Komisja przygotuje sprawozdanie z oceny wykonania art. 16. Sprawozdanie to zawiera w szczególności ocenę zakresu, skutków oraz kosztów i korzyści tego artykułu. Sprawozdaniu towarzyszy w stosownych przypadkach wniosek ustawodawczy.

3. Do dnia ... [*54 miesiące po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia*] Komisja oceni sposoby wykonania przepisów dotyczących usuwania nielegalnych treści z internetowych platform handlowych, o których mowa w art. 22 ust. 4, 5 i 6, za pomocą unijnego systemu powiadamiania zaprojektowanego i opracowanego w ramach portalu Safety Gate. Ocenie tej towarzyszy w stosownych przypadkach wniosek ustawodawczy.

4. Do dnia ... [*42 miesiące po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia*] Komisja opublikuje sprawozdanie z funkcjonowania połączenia między systemem informacyjnym i komunikacyjnym, o którym mowa w art. 34 rozporządzenia (UE) 2019/1020, a portalem Safety Gate, o którym mowa w niniejszym rozporządzeniu, w tym informacje na temat ich odpowiednich funkcji, dalszych ulepszeń lub opracowania nowego interfejsu, stosownie do przypadku.

5. Do dnia ... [*78 miesięcy po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia*] Komisja przygotuje sprawozdanie z oceny wykonania art. 44. Sprawozdanie to zawiera w szczególności ocenę skuteczności i efektu odstraszającego sankcji nałożonych na podstawie tego artykułu. Sprawozdaniu towarzyszy w stosownych przypadkach wniosek ustawodawczy.

6. Na wniosek Komisji państwa członkowskie przekazują jej informacje niezbędne do oceny niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 48

Zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 1025/2012

W rozporządzeniu (UE) nr 1025/2012 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 10 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7. W przypadku gdy norma europejska opracowana w uzupełnieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) .../...[*+] spełnia ogólne wymaganie bezpieczeństwa określone w art. 5 tego rozporządzenia oraz szczegółowe wymagania bezpieczeństwa, o których mowa w art. 7 ust. 2 tego rozporządzenia, Komisja niezwłocznie publikuje odniesienie do takiej normy europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

---

[*] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) .../... w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów, zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1828 oraz uchylające dyrektywę 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i dyrektywę Rady 87/357/EWG (Dz.U. L ...).”;

[+] Dz.U.: proszę wstawić w tekście numer rozporządzenia zawartego w dokumencie PE-CONS 79/22 (2021/0170(COD)) oraz podać w przypisie numer, datę i odniesienie do publikacji tego rozporządzenia w Dz.U.

2) w art. 11 ust. 1, 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„1. W przypadku gdy państwo członkowskie lub Parlament Europejski uważa, że norma zharmonizowana lub norma europejska opracowana w uzupełnieniu rozporządzenia (UE) .../...[+] nie spełnia w całości wymagań określonych w odpowiednim prawodawstwie harmonizacyjnym Unii lub w tym rozporządzeniu, które norma ta ma obejmować, informuje o tym Komisję, podając szczegółowe wyjaśnienie. Komisja, po konsultacji z komitetem utworzonym na mocy odpowiedniego prawodawstwa harmonizacyjnego Unii, o ile taki istnieje, lub komitetem utworzonym na mocy tego rozporządzenia, lub po konsultacji z ekspertami branżowymi w innej formie, podejmuje decyzję o:

a) opublikowaniu, niepublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* odniesień do danej normy zharmonizowanej lub normy europejskiej opracowanej w uzupełnieniu tego rozporządzenia lub ich opublikowaniu z ograniczeniami; oraz

b) utrzymaniu, utrzymaniu z ograniczeniami odniesień do danej normy zharmonizowanej lub normy europejskiej opracowanej w uzupełnieniu tego rozporządzenia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub wycofaniu z niego tych odniesień.”.

2. Komisja publikuje na swojej stronie internetowej informacje o normach zharmonizowanych i normach europejskich opracowanych w uzupełnieniu rozporządzenia (UE) .../...[+], będących przedmiotem decyzji na podstawie ust. 1.

[+] Dz.U.: proszę wstawić w tekście numer rozporządzenia zawartego w dokumencie PE-CONS 79/22 (2021/0170(COD)).

3. Komisja informuje zainteresowaną europejską organizację normalizacyjną o wszelkich decyzjach przyjętych na mocy ust. 1 oraz – w razie potrzeby – zwraca się z wnioskiem o nowelizację danych norm zharmonizowanych lub norm europejskich opracowanych w uzupełnieniu rozporządzenia (UE) .../...[+].”.

Artykuł 49

Zmiana dyrektywy (UE) 2020/1828

W załączniku I do dyrektywy (UE) 2020/1828 pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) .../...[++] w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów, zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1828 oraz uchylające dyrektywę 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i dyrektywę Rady 87/357/EWG (Dz.U. L ...).”

Artykuł 50

Uchylenie

1. Dyrektywy 87/357/EWG i 2001/95/WE tracą moc ze skutkiem od dnia ... [*18 miesięcy po dniu wejścia niniejszego rozporządzenia w życie*].

[+] Dz.U.: proszę wstawić w tekście numer rozporządzenia zawartego w dokumencie PE CONS 79/22 (2021/0170(COD)).

[++] Dz.U.: proszę wstawić w tekście numer rozporządzenia zawartego w dokumencie PE CONS 79/22 (2021/0170(COD)), jego datę oraz odniesienie do Dz.U.

2. Odesłania do uchylonych dyrektyw odczytuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia oraz do rozporządzenia (UE) nr 1025/2012 zgodnie z tabelą korelacji w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 51

Przepisy przejściowe

Państwa członkowskie nie utrudniają udostępniania na rynku produktów objętych dyrektywą 2001/95/WE, które są zgodne z tą dyrektywą i które zostały wprowadzone do obrotu przed dniem ... [*18 miesięcy po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia*].

Artykuł 52

Wejście w życie i rozpoczęcie stosowania

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia ... [*18 miesięcy po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia*].

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w …

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
Przewodnicząca	*Przewodniczący / Przewodnicząca*

ZAŁĄCZNK

Tabela korelacji

Dyrektywa 87/357/EWG	Dyrektywa 2001/95/WE	Rozporządzenie (UE) nr 1025/2012	Niniejsze rozporządzenie
	art. 1 ust. 2		art. 2 ust. 1 i 2
	art. 2 z wyjątkiem lit. a) akapit drugi i lit. b) akapit drugi		art. 3
	art. 2 lit. a) akapit drugi		art. 2 ust. 2 lit. i) oraz art. 2 ust. 3
	art. 2 lit. b) akapit drugi		art. 6 ust. 2
	art. 3 ust. 1		art. 5
	art. 3 ust. 2		art. 7 ust. 1
	art. 3 ust. 3		art. 8
	art. 3 ust. 4		art. 7 ust. 3
	art. 4 ust. 1 lit. a) i b)	art. 10 ust. 1	art. 7 ust. 2
	art. 4 ust. 1 lit. c)	-	-
	art. 4 ust. 1 lit. d)	-	-

Dyrektywa 87/357/EWG	Dyrektywa 2001/95/WE	Rozporządzenie (UE) nr 1025/2012	Niniejsze rozporządzenie
	art. 4 ust. 2 akapit pierwszy	art. 10 ust. 7	art. 48 ust. 1 lit. a)
	art. 4 ust. 2 akapit drugi	-	-
	art. 4 ust. 2 akapity trzeci i czwarty	art. 11 ust. 1 lit. b)	art. 48 ust. 1 lit. b)
	art. 5 ust. 1 akapit pierwszy		art. 9 ust. 7
	art. 5 ust. 1 akapit drugi		-
	art. 5 ust. 1 akapit trzeci lit. a)		art. 9 ust. 10, 12 i 13 oraz art. 11 ust. 9 i 10
	art. 5 ust. 1 akapit trzeci lit. b)		art. 9 ust. 8 oraz art. 11 ust. 8
	art. 5 ust. 1 akapit czwarty lit. a)		art. 9 ust. 5 i 6 oraz art. 11 ust. 3
	art. 5 ust. 1 akapit czwarty, lit. b) zdanie pierwsze		art. 9 ust. 2 i 3
	art. 5 ust. 1 akapit czwarty lit. b) zdanie drugie		art. 9 ust. 11, 12 i 13 oraz art. 11 ust. 9, 10 i 11

Dyrektywa 87/357/EWG	Dyrektywa 2001/95/WE	Rozporządzenie (UE) nr 1025/2012	Niniejsze rozporządzenie
	art. 5 ust. 1 akapit piąty		art. 9 ust. 8 lit. a)
	art. 5 ust. 2		art. 12 ust. 1 i 3
	art. 5 ust. 3 akapit pierwszy		art. 9 ust. 8, art. 11 ust. 8 oraz art. 12 ust. 4
	art. 5 ust. 3 akapit drugi		-
	art. 5 ust. 4		art. 15
	art. 6–9		art. 2 ust. 2, art. 23 i 44
	art. 10 ust. 1		art. 30
	art. 10 ust. 2		art. 31 i 32
	art. 11 ust. 1 akapit pierwszy		art. 26 ust. 3
	art. 11 ust. 1 akapit drugi		-
	art. 11 ust. 1 akapit trzeci		art. 26 ust. 10

Dyrektywa 87/357/EWG	Dyrektywa 2001/95/WE	Rozporządzenie (UE) nr 1025/2012	Niniejsze rozporządzenie
	art. 11 ust. 2		art. 26 ust. 5
	art. 12 ust. 1 akapity pierwszy i czwarty		art. 26 ust. 1 i 2
	art. 12 ust. 1 akapit drugi		-
	art. 12 ust. 1 akapit trzeci		-
	art. 12 ust. 2		art. 26 ust. 5 i 7
	art. 12 ust. 3		art. 26 ust. 10
	art. 12 ust. 4		art. 40 ust. 2–6
	art. 13		art. 28
	art. 14 i 15		art. 46
	art. 16 ust. 1 akapit pierwszy		art. 33 ust. 1
	art. 16 ust. 1 akapit drugi		art. 33 ust. 2
	art. 16 ust. 2		art. 33 ust. 3
	art. 17		art. 43 ust. 2

Dyrektywa 87/357/EWG	Dyrektywa 2001/95/WE	Rozporządzenie (UE) nr 1025/2012	Niniejsze rozporządzenie
	art. 18 ust. 1 i 2		art. 23
	art. 18 ust. 3		art. 43 ust. 1
	art. 19 ust. 1		-
	art. 19 ust. 2		art. 47
	art. 20		-
	art. 21		art. 52
	załącznik I pkt 1		art. 9 ust. 8, art. 10 ust. 2 lit. c), art. 11 ust. 8 oraz art. 12 ust. 4
	załącznik I pkt. 2 i 3		art. 26
	załącznik III		-
	załącznik IV		załącznik
art. 1 i 2			art. 6 ust. 1 akapit pierwszy i art. 6 ust. 1 lit. f) ppkt (i)
art. 3–7			-